แผนพัฒนา

องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี

อำเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี

ส่วนที่ ๑

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานสำคัญขององค์กรปกครองท้องถิ่น

๑. ด้านกายภาพ

๑.๑. ที่ตั้ง

องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี ตั้งอยู่ทางทิศใต้อำเภอพิบูลมังสาหาร ซึ่งอยู่ห่างจากตัวอำเภอพิบูลมังสาหาร ประมาณ ๑๖ กิโลเมตร

ทิศเหนือ ติดกับบ้านม่วงฮี ตำบลดอนจิก อำเภอพิบูลมังสาหาร

ทิศใต้ ติดต่อกับบ้านโนนเค็ง ตำบลกุดประทาย อำเภอเดชอุดม

ทิศตะวันออก ติดกับบ้านโนนโพธิ์ ตำบลอ่างศิลา อำเภอพิบูลมังสาหาร

ทิศตะวันตก ติดกับบ้านโนนสวาง ตำบลนาโพธิ์ อำเภอพิบูลมังสาหาร

๑. ๒ เนื้อที่ มีเนื้อที่โดยประมาณ ๙๖ ตารางกิโลเมตร หรือ ประมาณ ๓๙,๗๕๗ ไร่ โดยแบ่งเป็นพื้นที่อยู่อาศัยประมาณ ๑,๖๙๐ ไร่ พื้นที่ทำการเกษตรประมาณ ๓๘,๐๕๙ ไร่

๑.๓ ภูมิประเทศ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ราบเหมาะแก่การทำการเกษตร ดินส่วนใหญ่เป็นดินร่วนปนทรายและบางส่วนหน้าดินลูกรัง ป่าไม้ธรรมชาติเหลืออยู่น้อย ทิศตะวันออกของตำบลมีแม่น้ำไหลผ่าน ๑ สาย คือ ลำห้วยกว้าง

๑.๔ ภูมิอากาศ แยกเป็น ๓ ฤดูกาล ดังนี้

- ฤดูร้อน ช่วงระยะเวลาตั้งแต่ปลายเดือนกุมภาพันธ์ ถึงเดือน พฤษภาคม อุณหภูมิเฉลี่ย ๓๖ องศาเซลเซียส
- ฤดูฝน ช่วงระยะเวลาตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ถึงเดือน พฤศจิกายน อุณหภูมิเฉลี่ย ๒๕ องศาเซลเซียส
- ฤดูหนาว ช่วงระยะเวลาตั้งแต่เดือนธันวาคม ถึงเดือนกุมภาพันธ์ อุณหภูมิเฉลี่ย ๒๐ องศาเซลเซียส

๑.๕ ลักษณะของดิน ส่วนใหญ่จะเป็นดินเหนียว ดินร่วน สามารถอุ้มซับน้ำได้ดีเหมาะสำหรับในการทำนา ทำสวนและทำไร่

๒. ด้านการเมือง/การปกครอง

๒.๑ เขตการปกครองจำนวนหมู่บ้านในเขต อบต. เต็มทั้งหมู่บ้าน ๑๖ หมู่บ้าน ดังนี้

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	ชื่อ-สกุล	ตำแหน่ง
๑	หนองบัวฮีน้อย	นายชนะชัย วันตุ้ม	ผู้ใหญ่บ้าน
๒	หนองบัวฮี	นายธรรมนูญ นาคูณ	ผู้ใหญ่บ้าน
๓	หนองบัวฮี	นายสุนทร ฉัตรสุวรรณ	ผู้ใหญ่บ้าน
๔	เม็ก	นายสุชาติ วาภพ	ผู้ใหญ่บ้าน
๕	บัวแดง	นายวิทยากร คำหมูน	กำนัน
๖	ดูกอึ่ง	นายอนุสรณ์ บุญปก	ผู้ใหญ่บ้าน
๗	ดอนงัว	นางสนิท บุญเต็ม	ผู้ใหญ่บ้าน
๘	ดอนงัว	นายสุรพล สดสร้อย	ผู้ใหญ่บ้าน
๙	บัวทอง	นางสาวบังอร บุญวัง	ผู้ใหญ่บ้าน
๑๐	หนองกอก	นายแหวง แก้วเขียว	ผู้ใหญ่บ้าน
๑๑	โนนยานาง	นายบุญแสง ประสานพิมพ์	ผู้ใหญ่บ้าน

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	ชื่อ-สกุล	ตำแหน่ง
๑๒	หนองสองห้อง	นายทวี พุ่มจันทร์	ผู้ใหญ่บ้าน
๑๓	โนนเจริญ	นายคำหล้า วิลามาตย์	ผู้ใหญ่บ้าน
๑๔	โนนพยอม	นายสีทน บุญปก	ผู้ใหญ่บ้าน
๑๕	นาหว้า	นางคำตัน ขาวอ่อน	ผู้ใหญ่บ้าน
๑๖	หินลาด	นางอุไร ฉัตรสุวรรณ	ผู้ใหญ่บ้าน

๒.๒ การเลือกตั้ง แบ่งเขตเลือกตั้งเป็น ๑๖ หน่วยเลือกตั้งในจำนวน ๑๖ หมู่บ้าน ซึ่งจะมีการเลือกตั้งทั้ง ผู้บริหารท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้นำท้องถิ่น

๓. ประชากร

ข้อมูลจากฝ่ายทะเบียนราษฎร์อำเภอพิบูลมังสาหาร ปี ๒๕๖๒

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร			จำนวนครัวเรือน
		รวม	หญิง	ชาย	
๑	หนองบัวฮีน้อย	๗๖๑	๓๙๓	๓๖๘	๒๒๒
๒	หนองบัวฮี	๘๒๗	๔๐๑	๔๒๖	๒๕๔
๓	หนองบัวฮี	๔๙๐	๒๓๘	๒๕๒	๑๕๐
๔	เม็ก	๕๘๗	๒๙๔	๒๙๓	๑๘๓
๕	บัวแดง	๔๗๐	๒๓๗	๒๓๓	๑๗๔
๖	ดูกอึ่ง	๘๕๐	๔๑๐	๔๔๐	๒๙๓
๗	ดอนงัว	๗๔๙	๓๗๒	๓๗๗	๒๒๑
๘	ดอนงัว	๙๒๖	๔๖๑	๔๖๕	๒๙๐
๙	บัวทอง	๔๔๒	๒๒๑	๒๒๑	๑๓๕
๑๐	หนองกอก	๖๐๙	๒๙๒	๓๑๗	๒๕๓
๑๑	โนนยานาง	๗๕๙	๓๗๘	๓๘๑	๒๒๓
๑๒	หนองสองห้อง	๖๘๕	๓๕๕	๓๓๐	๒๒๐
๑๓	โนนเจริญ	๖๑๑	๓๑๔	๒๙๗	๑๖๖
๑๔	โนนพยอม	๕๙๐	๒๘๔	๓๐๖	๑๙๖
๑๕	นาหว้า	๖๐๖	๒๙๕	๓๑๑	๒๑๕
๑๖	หินลาด	๖๔๙	๓๒๙	๓๒๐	๑๘๑
รวม		**๑๐,๖๑๑**	**๕,๒๗๔**	**๕,๓๓๗**	**๓,๓๗๖**

ข้อมูลจากฝ่ายทะเบียนราษฎร์อำเภอพิบูลมังสาหาร ปี ๒๕๖๓

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร			จำนวนครัวเรือน
		รวม	หญิง	ชาย	
๑	หนองบัวฮีน้อย	๗๖๒	๓๙๕	๓๖๗	๒๒๘
๒	หนองบัวฮี	๘๒๙	๔๐๐	๔๒๙	๒๕๖
๓	หนองบัวฮี	๔๗๓	๒๓๑	๒๔๒	๑๕๑
๔	เม็ก	๕๙๑	๒๙๕	๒๙๖	๑๘๕
๕	บัวแดง	๔๖๙	๒๔๐	๒๒๙	๑๗๖
๖	ดูกอึ่ง	๘๔๗	๔๑๐	๔๓๗	๒๙๘
๗	ดอนงัว	๗๔๘	๓๗๓	๓๗๕	๒๒๘
๘	ดอนงัว	๙๒๗	๔๖๙	๔๕๘	๒๙๕
๙	บัวทอง	๔๓๑	๒๑๑	๒๒๐	๑๓๔
๑๐	หนองกอก	๕๙๕	๒๘๙	๓๐๖	๒๕๗
๑๑	โนนยานาง	๗๖๐	๓๘๑	๓๗๙	๒๒๔
๑๒	หนองสองห้อง	๖๗๓	๓๔๘	๓๒๕	๒๒๐
๑๓	โนนเจริญ	๖๑๘	๓๑๑	๓๐๗	๑๖๗
๑๔	โนนพยอม	๕๙๓	๒๘๗	๓๐๖	๒๐๐
๑๕	นาหว้า	๕๙๗	๒๙๒	๓๐๕	๒๒๑
๑๖	หินลาด	๖๕๓	๓๓๒	๓๒๑	๑๘๖
รวม		**๑๐,๕๖๖**	**๕,๒๖๔**	**๕,๓๐๒**	**๓,๔๒๖**

ข้อมูลจากฝ่ายทะเบียนราษฎร์อำเภอพิบูลมังสาหาร ปี ๒๕๖๔

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร			จำนวนครัวเรือน
		รวม	หญิง	ชาย	
๑	หนองบัวฮีน้อย	๗๕๙	๓๙๐	๓๖๙	๒๒๘
๒	หนองบัวฮี	๘๑๒	๓๘๗	๔๒๕	๒๕๗
๓	หนองบัวฮี	๔๖๗	๒๒๙	๒๓๘	๑๕๕
๔	เม็ก	๕๘๘	๒๙๓	๒๙๕	๑๘๖
๕	บัวแดง	๔๖๒	๒๓๕	๒๒๗	๑๗๗
๖	ดูกอึ่ง	๘๓๗	๔๐๒	๔๓๕	๓๐๘
๗	ดอนงัว	๗๓๕	๓๖๘	๓๖๗	๒๓๒
๘	ดอนงัว	๙๒๗	๔๗๒	๔๕๕	๓๐๐
๙	บัวทอง	๔๓๙	๒๑๗	๒๒๒	๑๓๘
๑๐	หนองกอก	๖๐๐	๒๘๕	๓๑๕	๒๕๘
๑๑	โนนยานาง	๗๕๙	๓๘๑	๓๗๘	๒๒๖

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร			จำนวนครัวเรือน
๑๒	หนองสองห้อง	๖๕๘	๓๔๔	๓๑๔	๒๑๙
๑๓	โนนเจริญ	๖๐๘	๓๐๐	๓๐๘	๑๖๗
๑๔	โนนพยอม	๕๙๒	๒๘๖	๓๐๖	๒๐๗
๑๕	นาหว้า	๖๐๕	๒๙๕	๓๑๐	๒๒๓
๑๖	หินลาด	๖๖๕	๓๓๗	๓๒๘	๑๘๙
รวม		**๑๐,๕๑๓**	**๕,๒๒๑**	**๕,๒๙๒**	**๓,๔๗๐**

ข้อมูลจากฝ่ายทะเบียนราษฎร์อำเภอพิบูลมังสาหาร ปี ๒๕๖๕

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร			จำนวนครัวเรือน
		รวม	หญิง	ชาย	
๑	หนองบัวฮีน้อย	๗๖๘	๓๙๖	๓๗๒	๒๓๐
๒	หนองบัวฮี	๘๑๑	๓๘๔	๔๒๗	๒๕๘
๓	หนองบัวฮี	๔๕๖	๒๒๘	๒๒๘	๑๕๕
๔	เม็ก	๕๙๒	๒๙๑	๓๐๑	๑๘๘
๕	บัวแดง	๔๕๕	๒๒๙	๒๒๖	๑๗๘
๖	ดูกอึ่ง	๘๔๐	๔๐๖	๔๓๔	๓๑๐
๗	ดอนง้ว	๗๓๕	๓๖๗	๓๖๘	๒๓๔
๘	ดอนง้ว	๙๒๙	๔๗๓	๔๕๖	๓๐๑
๙	บัวทอง	๔๒๑	๒๑๐	๒๑๑	๑๓๘
๑๐	หนองกอก	๖๐๓	๒๘๖	๓๑๗	๒๖๐
๑๑	โนนยานาง	๗๕๒	๓๗๘	๓๗๔	๒๒๗
๑๒	หนองสองห้อง	๖๕๑	๓๔๐	๓๑๑	๒๒๐
๑๓	โนนเจริญ	๕๙๕	๒๙๕	๓๐๐	๑๖๙
๑๔	โนนพยอม	๕๙๑	๒๘๘	๓๐๓	๒๐๖
๑๕	นาหว้า	๖๐๗	๒๙๓	๓๑๔	๒๒๖
๑๖	หินลาด	๖๖๑	๓๓๕	๓๒๖	๑๘๙
รวม		**๑๐,๔๖๗**	**๕,๑๙๙**	**๕,๒๖๘**	**๓,๔๘๙**

ข้อมูลจากฝ่ายทะเบียนราษฎร์อำเภอพิบูลมังสาหาร ปี ๒๕๖๖

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร			จำนวนครัวเรือน
		รวม	หญิง	ชาย	
๑	หนองบัวฮีน้อย	๗๗๕	๓๙๗	๓๗๘	๒๓๒
๒	หนองบัวฮี	๘๐๗	๓๘๕	๔๒๒	๒๕๔
๓	หนองบัวฮี	๔๖๐	๒๒๖	๒๓๔	๑๕๖

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร			จำนวนครัวเรือน
๔	เม็ก	๕๙๓	๒๙๐	๓๐๓	๑๘๙
๕	บัวแดง	๔๕๔	๒๒๗	๒๒๗	๑๗๘
๖	ดูกอึ่ง	๘๔๖	๔๑๐	๔๓๖	๓๑๔
๗	ดอนงัว	๗๒๙	๓๖๔	๓๖๕	๒๓๔
๘	ดอนงัว	๙๓๓	๔๗๒	๔๖๑	๓๐๑
๙	บัวทอง	๔๒๒	๒๑๐	๒๑๒	๑๔๑
๑๐	หนองกอก	๖๐๔	๒๘๗	๓๑๗	๒๖๐
๑๑	โนนยานาง	๗๔๔	๓๗๔	๓๗๐	๒๒๘
๑๒	หนองสองห้อง	๖๔๘	๓๓๓	๓๑๕	๒๒๐
๑๓	โนนเจริญ	๕๘๙	๒๙๓	๒๙๖	๑๗๐
๑๔	โนนพยอม	๖๐๒	๒๙๗	๓๐๕	๒๐๘
๑๕	นาหว้า	๖๑๒	๒๙๘	๓๑๔	๒๒๘
๑๖	หินลาด	๖๕๘	๓๓๔	๓๒๔	๑๙๓
รวม		**๑๐,๔๗๖**	**๕,๑๙๗**	**๕,๒๗๙**	**๓,๕๐๖**

ข้อมูลจากฝ่ายทะเบียนราษฎร์อำเภอพิบูลมังสาหาร ปี ๒๕๖๗

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร			จำนวนครัวเรือน
		รวม	หญิง	ชาย	
๑	หนองบัวฮีน้อย	๗๗๑	๓๙๓	๓๗๘	๒๓๔
๒	หนองบัวฮี	๗๙๕	๓๗๙	๔๑๖	๒๕๔
๓	หนองบัวฮี	๔๖๑	๒๒๕	๒๓๖	๑๕๖
๔	เม็ก	๕๙๑	๒๘๘	๓๐๓	๑๘๙
๕	บัวแดง	๔๔๗	๒๒๖	๒๒๑	๑๗๘
๖	ดูกอึ่ง	๘๔๐	๔๑๒	๔๒๘	๓๑๗
๗	ดอนงัว	๗๒๖	๓๖๕	๓๖๑	๒๓๔
๘	ดอนงัว	๙๑๙	๔๖๐	๔๕๙	๓๐๒
๙	บัวทอง	๔๒๑	๒๑๐	๒๑๑	๑๔๓
๑๐	หนองกอก	๕๙๗	๒๘๓	๓๑๔	๒๖๐
๑๑	โนนยานาง	๗๓๖	๓๖๘	๓๖๘	๒๒๘
๑๒	หนองสองห้อง	๖๘๖	๓๕๗	๓๒๙	๒๒๑
๑๓	โนนเจริญ	๕๘๔	๒๙๒	๒๙๒	๑๗๐
๑๔	โนนพยอม	๕๘๗	๒๙๑	๒๙๖	๒๑๐
๑๕	นาหว้า	๖๐๕	๒๙๔	๓๑๑	๒๒๙
๑๖	หินลาด	๖๔๒	๓๒๘	๓๑๔	๑๙๖
รวม		**๑๐,๔๐๘**	**๕,๑๗๑**	**๕,๒๓๗**	**๓,๕๒๑**

ข้อมูลจากฝ่ายทะเบียนราษฎร์อำเภอพิบูลมังสาหาร ปี ๒๕๖๘

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร			จำนวนครัวเรือน
		รวม	หญิง	ชาย	
๑	หนองบัวฮีน้อย	๗๖๘	๓๘๙	๓๗๙	๒๓๗
๒	หนองบัวฮี	๗๙๒	๓๗๗	๔๑๕	๒๕๔
๓	หนองบัวฮี	๔๕๓	๒๒๒	๒๓๑	๑๕๖
๔	เม็ก	๕๙๓	๒๙๐	๓๐๓	๑๙๓
๕	บัวแดง	๔๔๑	๒๒๒	๒๑๙	๑๗๙
๖	ดูกอึ่ง	๘๓๔	๔๑๕	๔๑๙	๓๒๑
๗	ดอนงัว	๗๑๘	๓๕๔	๓๖๔	๒๓๔
๘	ดอนงัว	๙๒๘	๔๖๒	๔๖๖	๓๐๔
๙	บัวทอง	๔๒๗	๒๑๕	๒๑๒	๑๔๖
๑๐	หนองกอก	๕๙๔	๒๘๔	๓๑๐	๒๖๒
๑๑	โนนยานาง	๗๑๙	๓๕๘	๓๖๑	๒๒๘
๑๒	หนองสองห้อง	๖๗๗	๓๕๔	๓๒๓	๒๒๓
๑๓	โนนเจริญ	๕๘๕	๒๙๒	๒๙๓	๑๗๐
๑๔	โนนพยอม	๕๘๖	๒๘๙	๒๙๗	๒๑๐
๑๕	นาหว้า	๕๙๗	๒๙๖	๓๐๑	๒๓๐
๑๖	หินลาด	๖๓๙	๓๒๕	๓๑๔	๑๙๘
รวม		**๑๐,๓๕๑**	**๕,๑๔๔**	**๕,๒๐๗**	**๓,๕๔๕**

๔. สภาพทางสังคม

๔.๑ การศึกษา

- โรงเรียนมัธยมศึกษา ๑ แห่ง
- โรงเรียนขยายโอกาส ๒ แห่ง
- โรงเรียนประถมศึกษา ๗ แห่ง
- ที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน ๔ แห่ง
- ศูนย์การเรียนรู้ประจำตำบล(ศกร.) ๑ แห่ง
- ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ๕ แห่ง

๔.๒ สาธารณสุข

- โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ๒ แห่ง
- สถานพยาบาล (คลินิก) ๔ แห่ง
- อัตราการมีและใช้ส้วมราดน้ำร้อยละ ๑๐๐

๔.๓ อาชญากรรม/ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

- มีสถานีตำรวจภูธรนาโพธิ์เป็นผู้รับผิดชอบซึ่งมีสถานีดังกล่าวตั้งอยู่ห่างจากองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี ไปทางทิศตะวันตกเป็นระยะทางประมาณ ๑๒ กิโลเมตร

๔.๔ การสังคมสงเคราะห์

มวลชนจัดตั้ง

- ลูกเสือชาวบ้าน ๒ รุ่น ๕๓๐ คน
- อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) ๔ รุ่น ๒๐๘ คน
- ผู้ประสานงานพลังแผ่นดิน ๑ รุ่น ๔๐๐ คน
- กองทุนสวัสดิการชุมชนตำบลหนองบัวฮี คณะกรรมการ ๓๓ คน สมาชิก จำนวน ๖๘๙ คน
- สภาองค์กรชุมชนตำบลหนองบัวฮี คณะกรรมการ ๒๕ คน, กลุ่ม/องค์กร ๖๔ แห่ง
- อาสาสมัครดูแลผู้สูงอายุ (อผส.) จำนวน ๕๑ คน
- สภาเด็ก จำนวน ๔๘ คน
- กลุ่มสตรี จำนวน ๑๖ กลุ่ม
- กลุ่มอาชีพ จำนวน ๓๖ กลุ่ม
- อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประจำหมู่บ้าน (อพม.) จำนวน ๑๖ คน
- อาสาและพัฒนาป้องกันตนเอง (อพป.) จำนวน ๘๐ คน
- อาสาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) จำนวน ๑๘๐ คน

๕. ระบบการบริการพื้นฐาน

๕.๑ การคมนาคมขนส่ง (แสดงจำนวนและสถานภาพทางคมนาคมทางบก)

ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮีมีเส้นทางคมนาคมสายหลัก คือ ถนนลาดยางทางหลวงชนบท หมายเลข อบ. ๓๒๑๓ สายบ้านม่วงฮี และ ถนนเชื่อมต่อระหว่างหมู่บ้านจำนวน ๑๑ สาย ดังนี้

๑. ถนนลูกรังเชื่อมระหว่างบ้านหนองบัวฮีน้อย หมู่ที่ ๑ ถึงบ้านบัวทอง หมู่ที่ ๙ กว้าง ๕ ม. ยาว ๓,๐๐๐ ม.

๒. ถนน คสล.เชื่อมระหว่างบ้านหนองบัวฮี หมู่ที่ ๒ ถึงบ้านดอนงัว หมู่ที่ ๘ กว้าง ๕ ม. ยาว ๕,๐๐๐ ม.

๓. ถนนลูกรังเชื่อมระหว่างบ้านหนองบัวฮี หมู่ที่ ๓ ถึงบ้านเม็ก หมู่ที่ ๔ กว้าง ๖ ม. ยาว ๒,๐๐๐ ม.

๔. ถนนลูกรังเชื่อมระหว่างบ้านบัวแดง หมู่ที่ ๕ ถึงบ้านดอนงัว หมู่ที่ ๘ กว้าง ๖ ม. ยาว ๖,๐๐๐ ม.

๕. ถนนลาดยางเชื่อมระหว่างบ้านดูกอึ่ง หมู่ที่ ๖ ถึงบ้านโนนยานาง หมู่ที่ ๑๑ กว้าง ๖ ม. ยาว ๒,๕๐๐ ม.

๖. ถนน คสล. เชื่อมระหว่างบ้านโนนยานาง หมู่ที่ ๑๑ ถึงบ้านหนองสองห้อง หมู่ที่ ๑๒ กว้าง ๕ ม. ยาว ๑,๐๐๐ ม.

๗. ถนนลูกรังเชื่อมระหว่างบ้านโนนยานาง หมู่ที่ ๑๑ ถึงบ้านหนองกอก หมู่ที่ ๑๐ กว้าง ๘ ม. ยาว ๓,๐๐๐ ม.

๘. ถนนลูกรังเชื่อมระหว่างบ้านดูกอึ่ง หมู่ที่ ๖ ถึงบ้านหนองกอก หมู่ที่ ๑๐ กว้าง ๖ ม. ยาว ๓,๕๐๐ ม.

๙. ถนนลาดยางเชื่อมระหว่างบ้านหนองบัวฮีน้อย หมู่ที่ ๑ ถึงบ้านหนองบัวฮี หมู่ที่ ๒,๓ กว้าง ๘ ม. ยาว ๑,๐๐๐ ม.

๑๐.ถนนลาดยางเชื่อมระหว่างบ้านหนองบัวฮี หมู่ที่ ๒ ถึงบ้านบัวแดง หมู่ที่ ๕ กว้าง ๘ ม. ยาว ๒,๕๐๐ ม.

๑๑. ถนนลาดยางเชื่อมระหว่างบ้านบัวแดง หมู่ที่ ๕ ถึงบ้านดูกอึ่ง หมู่ที่ ๖ กว้าง ๘ ม. ยาว ๑,๘๐๐ ม.

๕.๒ <u>การไฟฟ้า</u>

- หมู่บ้านที่ไฟฟ้าเข้าถึง ๑๖ หมู่บ้าน
- ประชากรที่ใช้ไฟฟ้าจำนวน ๓,๕๔๕ ครัวเรือน

๕.๓ <u>การประปา</u>

- ประปาหมู่บ้านที่ถ่ายโอนให้อบต.จำนวน ๔ หมู่บ้าน

๕.๔ <u>โทรศัพท์</u>

- ในพื้นที่ได้รับสัญญาณจากบริษัททีโอที (จำกัด) มหาชน

๕.๕ <u>ไปรษณีย์หรือการสื่อสารหรือการขนส่ง</u>

- ที่ทำการไปรษณีย์ฯจำนวน ๑ แห่ง

๖. ระบบเศรษฐกิจ

๖.๑ <u>การเกษตร</u> ราษฎรของตำบลหนองบัวฮีส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม โดยเฉพาะการทำนา การปลูกผักสวนครัว

๖.๒ <u>การประมง</u>

- ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮีไม่มีการประมง

๖.๓ <u>การปศุสัตว์</u>

- ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮีไม่มีการปศุสัตว์

๖.๔ <u>การบริการ</u>

- การบริการขนส่งสินค้าในการเกษตรเพื่อเป็นรายได้ให้กับประชาชนมีความสะดวก มีการคมนาคมที่สะดวก

๖.๕ <u>การท่องเที่ยว</u>

- มีสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติ ๔ แห่ง คือ

๑. แก่งใหญ่ ที่บ้าน โนนยานาง หมู่ที่ ๑๑
๒. แก่งบรูพา ที่บ้านหนองบัวฮี หมู่ที่ ๒,๓
๓. แก่งดอนปู่ตา ที่บ้านดูกอึ่ง หมู่ที่ ๖
๔. แก่งไฮ ที่บ้านเม็ก หมู่ที่ ๔

- สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ ๑ **แห่ง คือ**

๑. หนองบัว ที่บ้านหนองบัวฮีน้อย หมู่ที่ ๑

- สถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ๒ แห่ง คือ

๑. โบสถ์โบราณวัดบ้านบัวแดง ที่บ้านบัวแดง หมู่ที่ ๕
๒. โบสถ์โบราณวัดศรีบุญเรือง ที่บ้านดอนงัว หมู่ที่ ๘

๖.๖ <u>อุตสาหกรรม</u>

- ในพื้นที่ไม่มีแหล่งอุตสาหกรรม

๖.๗ <u>การพาณิชย์และกลุ่มอาชีพ</u>

- ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี
- ปั๊มน้ำมันและก๊าซ ๘ แห่ง
- โรงสี ๕๐ แห่ง
- ร้านค้า ๗๘ แห่ง
- กลุ่มอาชีพ จำนวน ๙ กลุ่ม

๖.๘ <u>แรงงาน</u>

- การใช้แรงงานหรือรับจ้างส่วนใหญ่จะเป็นแรงงานในพื้นที่ไม่มีการใช้แรงงานจากต่างด้าว

๗. ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม

๗.๑ การนับถือศาสนา

- ประชากรในตำบลหนองบัวฮีทั้ง ๑๖ หมู่บ้าน นับถือ ศาสนาพุทธ

๗.๒ ประเพณีและงานประจำปี

- ทุกชุมชนในตำบลจะมีการจัดงานประเพณี เช่น ประเพณีสงกรานต์ เข้าพรรษา ออกพรรษา และประเพณีลอยกระทง ประเพณีบุญบั้งไฟ ฯลฯ

๗.๓ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภาษาถิ่น

- ภูมิปัญญาท้องถิ่นทางด้านการจักสาน

- ภาษาถิ่น คือ ภาษาอีสาน

๗.๔ สินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึก

- จะเป็นสินค้าเกี่ยวกับเครื่องจักสาน เสื่อ ผ้ามัดหมี่ เป็นต้น

๘. ทรัพยากรธรรมชาติ

๘.๑ น้ำ ในพื้นที่ตำบลส่วนใหญ่จะเป็นน้ำจากธรรมชาติตามฤดูกาล น้ำจากบ่อบาดาล น้ำประปาหมู่บ้าน ส่วนน้ำที่ใช้ในการบริโภคส่วนใหญ่จะเป็นน้ำดื่มที่จัดซื้อจากห้างร้านต่างๆ

๘.๒ ป่าไม้ จะเป็นป่าไม้ธรรมชาติเหลือน้อยส่วนมากเป็นป่าสะเบาะตามหัวไร่ปลายนาและเป็นป่าตามที่ดินสาธารณะประโยชน์

๘.๓ ภูเขา ในพื้นที่ไม่มีภูเขา

๘.๔ ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญจะมีป่าชุมชนที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮีได้อนุรักษ์ไว้ ๒ แห่ง คือ

๑. วัดป่านาหว้า บ้านนาหว้า หมู่ที่ ๑๕ เนื้อที่ประมาณ ๔๐ ไร่

๒. ที่พักสงฆ์หนองบัวฮี บ้านหนองบัวฮี หมู่ที่ ๒ เนื้อที่ประมาณ ๕๐ ไร่

ส่วนที่ ๒
ยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

๑.๑ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๘๐)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖๕ กำหนดให้รัฐพึงจัดให้มียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ตามหลักธรรมาภิบาลเพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนต่างๆให้สอดคล้องและบูรณาการกันเพื่อให้เกิดเป็นพลังผลักดันร่วมกันไปสู่เป้าหมายดังกล่าว โดยให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ และต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ โดยกำหนดให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อรับผิดชอบในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิธีการการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ ในการติดตาม การตรวจสอบ และการประเมินผล รวมทั้งกำหนดมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนทุกภาคส่วนดำเนินการให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ

เพื่อให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติการจัดทำ ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ คณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านต่างๆ รวม ๖ คณะอันประกอบด้วย คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อรับผิดชอบในการดำเนินการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด ตลอดจนได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวางเพื่อประกอบการพิจารณาจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว

ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๘๐) เป็นยุทธศาสตร์ชาติฉบับแรกของประเทศไทยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งจะต้องนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้ประเทศไทยบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ภายในช่วงเวลาดังกล่าว เพื่อความสุขของคนไทยทุกคน

สถานการณ์ แนวโน้ม วิสัยทัศน์ และเป้าหมายในการพัฒนาประเทศ

๑. บทนำ

การพัฒนาประเทศไทยนับตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑ เป็นต้นมาได้ส่งผลให้ประเทศมีการพัฒนาในทุกมิติ ทั้งในด้านเศรษฐกิจที่ประเทศไทยได้รับการยกระดับเป็นประเทศในกลุ่มบนของกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลาง ในด้านสังคมที่มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนส่งผลให้ประเทศไทยหลุดพ้นจากการเป็นประเทศยากจน และในด้านสิ่งแวดล้อมที่ประเทศไทยมีข้อได้เปรียบในความหลากหลายเชิงนิเวศ อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังมีความท้าทายต่อการพัฒนาที่สำคัญ อาทิ อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจในปี ๒๕๖๐ ที่ร้อยละ ๓.๙ ถือว่าอยู่ในระดับต่ำกว่าศักยภาพ เมื่อเทียบกับร้อยละ ๖.๐ ต่อปีในช่วงเวลาเกือบ ๖ ทศวรรษที่ผ่านมา โดยมีสาเหตุหลักจากการชะลอตัวของการลงทุนภายในประเทศและสถานการณ์เศรษฐกิจโลกที่ยังไม่ฟื้นตัวได้เต็มที่โครงสร้างเศรษฐกิจไทยที่ยังไม่สามารถขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมได้อย่างเต็มประสิทธิภาพภาคบริการและภาคเกษตรมีผลิตภาพการผลิตในระดับต่ำ ขาดการนำเทคโนโลยีเข้ามาเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต ประกอบกับ

แรงงานไทยยังมีปัญหาเรื่องคุณภาพและสมรรถนะที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการในการขับเคลื่อนการพัฒนาของประเทศ

นอกจากนั้น ศักยภาพและคุณภาพของประชากรไทยทุกช่วงวัยยังคงเป็นปัจจัยท้าทายสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ แม้ว่าการเข้าถึงระบบบริการสาธารณะ การศึกษา บริการสาธารณสุข โครงสร้างพื้นฐานต่างๆ และการคุ้มครองทางสังคมอื่น ๆ ของคนไทยมีความครอบคลุมเพิ่มมากขึ้น แต่ยังคงมีปัญหาเรื่องคุณภาพการให้บริการที่มีมาตรฐานแตกต่างกันระหว่างพื้นที่ ซึ่งเป็นหนึ่งในสาเหตุหลักที่ทำให้ประเทศไทยยังคงมีปัญหาความเหลื่อมล้ำในหลายมิติ ขณะที่ปัญหาด้านความยากจนยังคงเป็นประเด็นท้าทายในการยกระดับการพัฒนาประเทศให้ประชาชนมีรายได้สูงขึ้นและแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำอย่างยั่งยืน ขณะเดียวกันการวางกลยุทธ์ระยะยาวในการฟื้นฟู การใช้ และการรักษาทรัพยากรอย่างบูรณาการเพื่อการพัฒนาประเทศที่ผ่านมายังขาดความชัดเจน ส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศยังมีปัญหาการใช้อย่างสิ้นเปลืองและเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว

ทั้งนี้ ปัญหาดังกล่าวข้างต้นมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากประสิทธิภาพการบริหารจัดการภาครัฐ การพัฒนาประเทศขาดความต่อเนื่องและความยืดหยุ่นในการตอบสนองต่อความต้องการและปัญหาของประชาชน ขณะที่ความมั่นคงภายในประเทศยังมีหลายประเด็นที่ต้องเสริมสร้างให้เกิดความเข้มแข็ง ลดความขัดแย้งทางความคิดและอุดมการณ์ที่มีรากฐานมาจากความเหลื่อมล้ำ ความไม่เสมอภาค การขาดความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม และปัญหาการขาดเสถียรภาพทางการเมืองตลอดจนส่งเสริมคนในชาติให้ยึดมั่นสถาบันหลักเป็นศูนย์รวมจิตใจให้เกิดความรักและความสามัคคี

ในขณะเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรที่มีสัดส่วนประชากรวัยแรงงานและวัยเด็กที่ลดลงและประชากรสูงอายุที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จะเป็นปัจจัยเสี่ยงสำคัญที่จะทำให้การพัฒนาประเทศในมิติต่าง ๆ มีความท้าทายมากขึ้น ทั้งในส่วนของเสถียรภาพทางการเงินการคลังของประเทศในการจัดสวัสดิการเพื่อดูแลผู้สูงอายุที่เพิ่มสูงขึ้น การลงทุนและการออม การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ความมั่นคงทางสังคม การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืนซึ่งจะเป็นประเด็นท้าทายต่อการขับเคลื่อนประเทศไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว

๒. ปัจจัยและแนวโน้มที่คาดว่าจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศ

แม้ว่าประเทศไทยจะมีตำแหน่งที่ตั้งที่สามารถเป็นศูนย์กลางในการเชื่อมโยงในภูมิภาคและเป็นประตูสู่เอเชีย แต่การที่มีอาณาเขตติดกับประเทศเพื่อนบ้านหลายประเทศ ทำให้ปัญหาด้านเขตแดนกับประเทศเพื่อนบ้านยังคงเป็นความท้าทายด้านความมั่นคงในอนาคต นอกจากนี้ ประเทศไทยยังคงต้องให้ความสำคัญกับปัญหาด้านความมั่นคงอื่น ๆ ที่มีความซับซ้อน ละเอียดอ่อน และมีความเชื่อมโยงกันหลายมิติ ที่อาจเป็นประเด็นท้าทายต่อการสร้างบรรยากาศความไว้วางใจระหว่างรัฐกับประชาชนและระหว่างประชาชนกับประชาชน ซึ่งรวมถึงการสร้างความสามัคคีของคนในชาติที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างกลุ่มประชากรไทยที่มีแนวคิดและความเชื่อที่แตกต่างกันอย่างยั่งยืนนอกจากนี้ การขยายอิทธิพลและการเพิ่มบทบาทของประเทศมหาอำนาจ ที่อาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่ระบบหลายขั้วอำนาจ หรือเกิดการย้ายขั้วอำนาจทางเศรษฐกิจ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศในอนาคต ขณะที่องค์กรที่ไม่ใช่รัฐ อาทิ องค์การระหว่างประเทศ และบรรษัทข้ามชาติ จะมีบทบาทมากขึ้นในการกำหนดกฎ ระเบียบ ทิศทางความสัมพันธ์และมาตรฐานสากลต่างๆ ทั้งในด้านความมั่นคง และเศรษฐกิจ รวมทั้งการรวมกลุ่มเศรษฐกิจและการเปิดเสรีในภูมิภาคที่นำไปสู่ความเชื่อมโยงในทุกระบบ อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านอาชญากรรมข้ามชาติและเศรษฐกิจนอกระบบ รวมทั้งปัญหายาเสพติด การค้ามนุษย์ และการลักลอบเข้าเมือง

ในทางกลับกัน ความเปลี่ยนแปลงจากโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ได้รับการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดจะก่อให้เกิดนวัตกรรมอย่างพลิกผัน อาทิ เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ อินเทอร์เน็ตในทุกสิ่ง การวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่ หุ่นยนต์และโดรน เทคโนโลยีพันธุกรรมสมัยใหม่ และเทคโนโลยีทางการเงิน ซึ่งตัวอย่างแนวโน้มการพัฒนาเทคโนโลยีอย่างก้าวกระโดดเหล่านี้ คาดว่าจะเป็นปัจจัยสนับสนุนหลักที่ช่วยทำให้เศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจไทยมีแนวโน้มที่จะกลับมาขยายตัวได้เข้มแข็งขึ้น แนวโน้มสำคัญที่จำเป็นต้องมีการติดตามอย่างใกล้ชิด อาทิการรวมกลุ่มทางการค้าและการลงทุนที่จะมีความหลากหลายเพิ่มมากขึ้น การแข่งขันที่คาดว่าจะรุนแรงขึ้นในการเพิ่มผลิตภาพและสร้างความหลากหลายของสินค้าและบริการที่ตอบโจทย์รูปแบบชีวิตใหม่ๆ

นอกจากนั้น ประเทศไทยคาดว่าจะเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัยระดับสุดยอดในปี ๒๕๗๔ จะก่อให้เกิดโอกาสใหม่ๆ ในการตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้บริโภคสูงอายุที่จะมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการคาดการณ์ว่าครอบครัวไทยจะมีขนาดเล็กลงและมีรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้นประชากรในประเทศไทยจะมีช่วงอายุที่แตกต่างกันและจะมีกลุ่มคนช่วงอายุใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อทัศนคติและพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ดังนั้น การเตรียมความพร้อมของประชากรให้มีคุณภาพและการนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ในการผลิตและการบริการของประเทศจะเป็นความท้าทายสำคัญในระยะต่อไป

ในขณะเดียวกัน โครงสร้างประชากรที่เข้าสู่สังคมสูงวัย อาจทำให้เกิดความต้องการแรงงานต่างชาติเพิ่มมากขึ้นเพื่อทดแทนจำนวนแรงงานไทยที่ลดลง ซึ่งปัจจัยด้านการเปิดเสรีในภูมิภาคและความก้าวหน้าของการพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งในภูมิภาคจะทำให้การเคลื่อนย้ายแรงงานและการย้ายถิ่นมีความสะดวกมากขึ้นและเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายประชากรเข้าออกประเทศเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มประชากรที่มีศักยภาพซึ่งมีแนวโน้มในการเคลื่อนย้ายไปเรียนหรือทำงานในทั่วทุกมุมโลกสูงขึ้น ทั้งนี้ การย้ายถิ่นส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาโอกาสทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้น จึงอาจจะเป็นไปได้ที่ประเทศไทยจะยังคงเป็นประเทศผู้รับของประชากรจากประเทศเพื่อนบ้านขณะที่ประชากรไทยโดยเฉพาะแรงงานทักษะอาจมีแรงจูงใจในการย้ายถิ่นไปยังประเทศที่มีระดับการพัฒนาที่ดีกว่า อาจทำให้การแย่งชิงแรงงานมีความรุนแรงมากขึ้น ซึ่งจะยิ่งทำให้เกิดความเสี่ยงต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงของบริบทสังคมไทย

นอกจากนี้ ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศคาดว่าจะมีความรุนแรงมากขึ้นทั้งในเชิงความผันผวน ความถี่ และขอบเขตที่กว้างขวางมากขึ้น ซึ่งจะสร้างความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ระบบโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็น ตลอดจนระบบผลิตทางการเกษตรที่สัมพันธ์ต่อเนื่องกับความมั่นคงด้านอาหารและน้ำ ขณะที่ระบบนิเวศต่างๆ มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง และมีความเป็นไปได้ค่อนข้างสูงในการสูญเสียความสามารถในการรองรับความต้องการของมนุษย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างไรก็ดี ระดับความรุนแรงของผลกระทบอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกและความเสื่อมโทรมของระบบนิเวศต่าง ๆ ดังกล่าวที่แต่ละประเทศจะต้องเผชิญจะมีความแตกต่างกัน ทำให้การเป็นสังคมสีเขียวการรักษาและบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างบูรณาการจะได้รับความสำคัญและความสนใจจากนานาประเทศรวมทั้งประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือกรวมถึงการสร้างสมดุลความมั่นคงด้านพลังงานและอาหารมีแนวโน้มที่จะมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นกฎระเบียบและข้อตกลงด้านสิ่งแวดล้อมจะมีความเข้มข้นและเข้มงวดขึ้น โดยกรอบการพัฒนาตามข้อตกลงระหว่างประเทศต่างๆ ที่สำคัญ เช่น เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และบันทึกความตกลงปารีสจะได้รับการนำไปปฏิบัติอย่างจริงจังมากยิ่งขึ้น

แนวโน้มเหล่านี้จะก่อให้เกิดความท้าทายต่อการพัฒนาประเทศในหลายมิติ ทั้งในส่วนของการจ้างงานและอาชีพ สาขาการผลิตและบริการใหม่ๆ ความมั่นคงของประเทศอันเกิดจากภัยคุกคามและความเสี่ยงด้านอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้น อาชญากรรมไซเบอร์ รูปแบบการก่อสงครามที่ใช้เทคโนโลยี

เป็นเครื่องมือ การเคลื่อนย้ายอย่างเสรีและรวดเร็วของผู้คน เงินทุน ข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ เทคโนโลยีและสินค้าและบริการ การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่รวดเร็วและคาดการณ์ได้ยากการเกิดขึ้นของโรคระบาด และโรคอุบัติใหม่ที่จะส่งผลให้การเฝ้าระวังด้านการสาธารณสุขในประเทศมีความสำคัญมากขึ้น อาจนำไปสู่ปัญหาความเหลื่อมล้ำที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นได้ หากไม่มีมาตรการที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันและรองรับผลกระทบต่างๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ซึ่งรวมถึงการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมแบบพลิกผันที่จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะอย่างยิ่งหากการเข้าถึงเทคโนโลยี โครงสร้างพื้นฐาน และองค์ความรู้สมัยใหม่มีระดับความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มประชากรต่างๆ โดยการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมดังกล่าวจะส่งผลต่อทั้งการจ้างงานและอาชีพที่จะมีรูปแบบและลักษณะงานที่เปลี่ยนไป มีความต้องการแรงงานที่มีสมรรถนะสูงเพิ่มมากขึ้น หลายอาชีพอาจหายไปจากตลาดงานในปัจจุบันและบางอาชีพจะถูกทดแทนด้วยระบบอัตโนมัติโดยเฉพาะอาชีพที่ต้องการทักษะระดับต่ำ ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อความมั่นคงและคุณภาพชีวิตของประชาชนที่ปรับตัวไม่ทันหรือขาดความรู้และทักษะที่ทันกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปกระแสโลกาภิวัตน์ที่จะทำให้เกิดการพัฒนาขยายความเป็นเมือง วิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศที่อาจจะมีความแปรปรวนมากยิ่งขึ้น ซึ่งปัจจัยทั้งหมดดังกล่าวจะส่งผลให้ปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำของประเทศมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

จากปัจจัยและแนวโน้มที่คาดว่าจะส่งผลต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศในมิติต่างๆข้างต้น เห็นได้ว่าบริบทและสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีพลวัตสูง และมีความซับซ้อนหลากหลายมิติ ซึ่งจะส่งผลต่ออนาคตการพัฒนาประเทศอย่างมาก ดังนั้น การพัฒนาประเทศจึงจำเป็นต้องมียุทธศาสตร์การพัฒนาที่ครอบคลุมทุกมิติและทุกด้านการพัฒนาที่เกี่ยวข้อง มีความร่วมมือในลักษณะประชารัฐจากภาคส่วนต่างๆ ในรูปแบบของหุ้นส่วนการพัฒนาที่เป็นการดำเนินงานอย่างบูรณาการ เนื่องจากทุกมิติการพัฒนามีความเกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน โดยประเทศไทยจำเป็นต้องมีทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ มีความรู้สมรรถนะ และทักษะที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ สามารถรู้เท่าทันและปรับตัวให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข มีอาชีพที่มั่นคง สร้างรายได้ ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์และกติกาใหม่ๆ และมาตรฐานที่สูงขึ้น โดยเฉพาะในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วซึ่งจำเป็นต้องมีการพัฒนาระบบและปัจจัยส่งเสริมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องไปพร้อมกัน ทั้งในส่วนของระบบการเรียนการสอน และการพัฒนาทักษะฝีมือที่สอดคล้องกันกับการพัฒนาของคนในแต่ละช่วงวัย ระบบบริการสาธารณะ โครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการให้ความสำคัญกับการส่งเสริมเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อให้ประเทศไทยสามารถยกระดับเป็นเจ้าของเทคโนโลยีและนวัตกรรมก้าวทันโลก จากการต่อยอดการพัฒนาบนพื้นฐานนโยบายไทยแลนด์ ๔.๐ ส่งผลให้เกิดการสร้างห่วงโซ่มูลค่าทางเศรษฐกิจในทั้งภาคอุตสาหกรรม ภาคเกษตรและภาคบริการ กระจายผลประโยชน์จากการพัฒนา ลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ และนำไปสู่การเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชนทุกภาคส่วน

นอกจากนี้ ประเทศไทยต้องให้ความสำคัญกับการสร้างสมดุลความมั่นคงด้านพลังงานและอาหาร การรักษาไว้ซึ่งความหลากหลายเชิงนิเวศ การส่งเสริมการดำเนินชีวิตและธุรกิจ และการพัฒนาและขยายความเป็นเมืองที่เติบโตอย่างต่อเนื่องที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมกับการมีข้อกำหนดของรูปแบบและกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวเนื่องกับลักษณะการใช้พื้นที่ที่ชัดเจน ขณะที่การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ กฎหมาย ระบบภาษีต้องมีกลยุทธ์การพัฒนาที่สามารถอำนวยความสะดวกและส่งเสริมให้ประเทศมีศักยภาพการแข่งขันที่สูงขึ้น และสามารถใช้จุดแข็งในเรื่องตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของประเทศให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศมากขึ้น รวมทั้งให้ความสำคัญของการรวมกลุ่มความร่วมมือกับนานาประเทศในระดับภูมิภาคและระดับโลก เพื่อกระชับและสร้างสัมพันธไมตรี เสริมสร้างความสัมพันธ์ทางการทูต ซึ่งจะก่อให้เกิดการสร้างพลังทางเศรษฐกิจและรักษาความมั่นคงของประเทศ โดยจำเป็นต้องสร้างความพร้อมในการที่จะยกระดับมาตรฐานและมีการปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบ

กติกาสากลในด้านต่างๆ ขณะเดียวกันประเทศไทยจำเป็นต้องเร่งให้มีการปฏิรูประบบราชการและการเมืองเพื่อให้เกิดการบริหารราชการที่ดีและมีเสถียรภาพทางการเมือง มีการส่งเสริมคนในชาติให้ยึดมั่นสถาบันหลักเป็นศูนย์รวมจิตใจเพื่อให้เกิดความรักความสามัคคี และลดความขัดแย้งภายในประเทศ โดยที่นโยบายการพัฒนาต่างๆ จำเป็นต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับโครงสร้างและลักษณะพฤติกรรมของประชากรที่อาจจะมีความแตกต่างจากปัจจุบันมากขึ้น

ดังนั้น ภายใต้เงื่อนไขโครงสร้างประชากร โครงสร้างเศรษฐกิจ สภาพสังคม สภาพภูมิอากาศ สิ่งแวดล้อม และปัจจัยการพัฒนาต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ส่งผลให้ประเทศไทยจำเป็นต้องมีการวางแผนการพัฒนาที่รอบคอบและครอบคลุม อย่างไรก็ตาม หลายประเด็นพัฒนาเป็นเรื่องที่ต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินงานเพื่อให้เกิดการปรับตัวซึ่งจะต้องหยั่งรากลึกลงไปถึงการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างการขับเคลื่อนการพัฒนาให้ประเทศเจริญก้าวหน้าไปในอนาคตจึงจำเป็นต้องกำหนดวิสัยทัศน์ในระยะยาวที่ต้องบรรลุ พร้อมทั้งแนวยุทธศาสตร์หลักในด้านต่างๆ เพื่อเป็นกรอบในการขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างบูรณาการบนพื้นฐานประชารัฐเพื่อยกระดับจุดแข็งและจุดเด่นของประเทศ และปรับปรุงแก้ไขจุดอ่อนและจุดด้อยต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ โดยยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นเป้าหมายใหญ่ในการขับเคลื่อนประเทศ และถ่ายทอดไปสู่แผนในระดับอื่น ๆ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติทั้งในระดับยุทธศาสตร์ ภารกิจและพื้นที่ ซึ่งรวมถึงพื้นที่พิเศษต่างๆ อาทิ เขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกเพื่อให้การพัฒนาประเทศสามารถดำเนินการได้อย่างมั่นคง มั่งคั่ง และ ยั่งยืน

๓. วิสัยทัศน์ประเทศไทย

“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อสนองตอบต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่ การมีเอกราช อธิปไตย การดำรงอยู่อย่างมั่นคง และยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่น มีความมั่นคงทางสังคมท่ามกลางพหุสังคมและการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ความเจริญเติบโตของชาติ ความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหาร ความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสานสอดคล้องกันด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรี

ความมั่นคง หมายถึง การมีความมั่นคงปลอดภัยจากภัยและการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศในทุกระดับ ทั้งระดับประเทศ สังคม ชุมชน ครัวเรือน และปัจเจกบุคคล และมีความ มั่นคง ในทุกมิติ ทั้งมิติทางการทหาร เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมือง เช่น ประเทศมีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์มีความเข้มแข็งเป็นศูนย์กลางและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน มีระบบการเมืองที่มั่นคงเป็นกลไกที่นำไปสู่การบริหารประเทศที่ต่อเนื่องและโปร่งใสตามหลักธรรมาภิบาล สังคมมีความปรองดองและความสามัคคี สามารถผนึกกำลังเพื่อพัฒนาประเทศ ชุมชนมีความเข้มแข็ง ครอบครัวมีความอบอุ่น ประชาชนมีความมั่นคงในชีวิต มีงานและรายได้ที่มั่นคงพอเพียงกับการดำรงชีวิต มีการออมสำหรับวัยเกษียณ ความมั่นคงของอาหาร พลังงาน และน้ำ มีที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน

ความมั่งคั่ง หมายถึง ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและมีความยั่งยืนจนเข้าสู่กลุ่มประเทศรายได้สูง ความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรมีความอยู่ดีมีสุขได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น และมีการพัฒนาอย่างทั่วถึงทุกภาคส่วนมีคุณภาพชีวิตตามมาตรฐานขององค์การสหประชาชาติ ไม่มีประชาชนที่อยู่ในภาวะความยากจนเศรษฐกิจในประเทศมีความเข้มแข็ง ขณะเดียวกัน

ต้องมีความสามารถในการแข่งขันกับประเทศต่างๆทั้งในตลาดโลกและตลาดภายในประเทศเพื่อให้สามารถสร้างรายได้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศตลอดจนมีการสร้างฐานเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคตเพื่อให้สอดรับกับบริบทการพัฒนาที่เปลี่ยนแปลงไป และประเทศไทยมีบทบาทที่สำคัญในเวทีโลก และมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างแน่นแฟ้นกับประเทศในภูมิภาคเอเชีย เป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงในภูมิภาค ทั้งการคมนาคมขนส่ง การผลิต การค้า การลงทุน และการทำธุรกิจ เพื่อให้เป็นพลังในการพัฒนา นอกจากนี้ยังมีความสมบูรณ์ในทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาต่อเนื่องไปได้ ได้แก่ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญาทุนทางการเงิน ทุนที่เป็นเครื่องมือเครื่องจักร ทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ความยั่งยืน หมายถึง การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ รายได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่อยู่บนหลักการใช้ การรักษาและการฟื้นฟูฐานทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน ไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติจนเกินพอดี ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมจนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศ การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ทรัพยากรธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์มากขึ้นและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม รัฐบาลมีนโยบายที่มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืนและให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน และทุกภาคส่วนในสังคมยึดถือและปฏิบัติตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาอย่างสมดุล มีเสถียรภาพ และยั่งยืน

โดยมีเป้าหมายการพัฒนาประเทศ คือ **“ประเทศชาติมั่นคง ประชาชนมีความสุขเศรษฐกิจพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สังคมเป็นธรรม ฐานทรัพยากรธรรมชาติยั่งยืน”** โดยยกระดับศักยภาพของประเทศในหลากหลายมิติ พัฒนาคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ สร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม สร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีภาครัฐของประชาชนเพื่อประชาชนและประโยชน์ส่วนรวม โดยการประเมินผลการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ชาติ ประกอบด้วย

๑) ความอยู่ดีมีสุขของคนไทยและสังคมไทย
๒) ขีดความสามารถในการแข่งขัน การพัฒนาเศรษฐกิจ และการกระจายรายได้
๓) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ
๔) ความเท่าเทียมและความเสมอภาคของสังคม
๕) ความหลากหลายทางชีวภาพ คุณภาพสิ่งแวดล้อม และความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติ
๖) ประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการเข้าถึงการให้บริการของภาครัฐ

๔. ประเด็นยุทธศาสตร์ชาติ

๔.๑ ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง

(๑) การรักษาความสงบภายในประเทศ
(๒)การป้องกันและแก้ไขปัญหาที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง
(๓) การพัฒนาศักยภาพของประเทศให้พร้อมเผชิญภัยคุกคามที่กระทบต่อความมั่นคงของชาติ
(๔) การบูรณาการความร่วมมือด้านความมั่นคงกับอาเซียนและนานาชาติ รวมถึงองค์กรภาครัฐและที่มิใช่ภาครัฐ
(๕) การพัฒนากลไกการบริหารจัดการความมั่นคงแบบองค์รวม

๔.๒ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

(๑) การเกษตรสร้างมูลค่า
(๒) อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต

(๓) สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว

(๔) โครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก

(๕) พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่

๔.๓ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

(๑) การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม

(๒) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต

(๓) ปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ ๒๑

(๔) การตระหนักถึงพหุปัญญาของมนุษย์ที่หลากหลาย

(๕) การเสริมสร้างให้คนไทยมีสุขภาวะที่ดี

(๖) การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

(๗) การเสริมสร้างศักยภาพการกีฬาในการสร้างคุณค่าทางสังคมและพัฒนาประเทศ

๔.๔ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาส ความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม

(๑) การลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติ

(๒) การกระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี

(๓) การเสริมสร้างพลังทางสังคม

(๔) การเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเองและการจัดการตนเอง

๔.๕ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๑) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว

(๒) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจภาคทะเล

(๓) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ

(๔) พัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ มุ่งเน้นความเป็นเมืองที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง

(๕) พัฒนาความมั่นคงน้ำ พลังงาน และเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

(๖) ยกระดับกระบวนทัศน์เพื่อกำหนดอนาคตประเทศ

๔.๖ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการ และให้บริการอย่างสะดวกรวดเร็ว โปร่งใส

(๒) ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการโดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายและเชื่อมโยงการพัฒนาในทุกระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจ และทุกพื้นที่

(๓) ภาครัฐมีขนาดเล็กลง เหมาะสมกับภารกิจ ส่งเสริมให้ประชาชนและทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ

(๔) ภาครัฐมีความทันสมัย

(๕) บุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำ นึกมีความสามารถสูงมุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ

(๖) ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ

(๗) กฎหมายมีความสอดคล้องเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ และมีเท่าที่จำเป็น

(๘) กระบวนการยุติธรรมเคารพสิทธิมนุษยชนและปฏิบัติต่อประชาชนโดยเสมอภาค

๑.๒ ไทยแลนด์ ๔.๐ (Thailand ๔.๐)

"ไทยแลนด์ ๔.๐" เป็นวิสัยทัศน์เชิงนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย หรือ โมเดลพัฒนา เศรษฐกิจของรัฐบาล ภายใต้การนำของพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ที่เข้ามาบริหารประเทศบนวิสัยทัศน์ที่ว่า "มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน" ที่มีภารกิจสำคัญในการขับเคลื่อนปฏิรูปประเทศด้านต่างๆ เพื่อปรับแก้ จัดระบบ ปรับทิศทาง และสร้างหนทางพัฒนาประเทศให้เจริญ สามารถรับมือกับโอกาสและภัยคุกคามแบบใหม่ๆ ที่เปลี่ยนแปลงอย่างเร็วรุนแรงในศตวรรษที่ ๒๑ ได้

เพื่อให้เข้าใจ "ประเทศไทย ๔.๐" ก่อนจะมาถึงประเทศไทย ๔.๐ ประเทศไทยก็ผ่านการพัฒนามาเป็นลำดับขั้นอย่างต่อเนื่อง เริ่มตั้งแต่

ประเทศไทย ๑.๐ การดำรงอยู่และพัฒนาประเทศเน้นการเกษตรเป็นหลัก เช่น ผลิตและขาย พืชไร่ พืชสวน หมู หมา กา ไก่ เป็นต้น

ประเทศไทย ๒.๐ นอกจากเกษตรกรรมแล้วก็เน้นไปทางอุตสาหกรรมแต่เป็นอุตสาหกรรมเบา เช่น การผลิตและขายรองเท้า เครื่องหนัง เครื่องดื่ม เครื่องประดับ เครื่องเขียน กระเป๋า เครื่องนุ่งห่ม เป็นต้น

ประเทศไทย ๓.๐ ซึ่งเป็นยุคปัจจุบัน เน้นหนักไปทางอุตสาหกรรมหนักและการส่งออก เช่น การผลิต และขายส่งออกเหล็กกล้า รถยนต์ กลั่นน้ำมัน แยกก๊าซธรรมชาติ ปูนซีเมนต์ เป็นต้น ประเทศไทยในยุค๑.๐ , ๒.๐ และ ๓.๐ รายได้ประเทศยังอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งประเทศจะอยู่อย่างนี้ไม่ได้ต้องรีบพัฒนาเศรษฐกิจสร้างประเทศเพราะ Thailand ๓.๐ ที่เราเป็นกันมาตลอดจนถึงทุกวันนี้มันทำให้รายได้ประเทศอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น เราไม่สามารถขยับหนีไปจากจุดนี้ได้สักที เมื่อ ๕๐ ปีก่อน ช่วง พ.ศ. ๒๕๐๐ - ๒๕๓๖ เศรษฐกิจของไทยเรามีการเติบโตอย่างมากถึงระดับ ๗ – ๘ % ต่อปี แต่หลังจาก พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบันเศรษฐกิจไทยเติบโตขึ้นเพียง ๓ – ๔ % ต่อปีเท่านั้น นอกจากนั้นยังมีเรื่องของ "ความเหลื่อมล้ำด้านความร่ำรวย" อีกต่างหาก และสุดท้ายก็เรื่องของ "ความไม่สมดุล

ในการพัฒนา" ซึ่งเรื่องพวกนี้แหละที่ทำให้รัฐบาลต้องหันมาใส่ใจเร่งพัฒนาปฏิรูปโครงสร้างเศรษฐกิจกันยกใหญ่ เพื่อให้เราก้าวข้ามจาก Thailand ๓.๐ ไปสู่ Thailand ๔.๐ ให้ได้ใน ๓ - ๕ ปีนี้

ประเทศไทย ๔.๐ กำหนดแนวทางพัฒนาประเทศให้เป็นประเทศเศรษฐกิจใหม่ (New Engines of Growth) ประเทศและประชากรมีรายได้สูง โดยวางเป้าหมายให้เกิดผลการพัฒนา ภายใน ๕ - ๖ ปีนี้ คล้ายๆ กับการวางภาพอนาคตทางเศรษฐกิจ ที่ชัดเจนของประเทศที่พัฒนา เช่น สหรัฐอเมริกา "A Nation of Makers" อังกฤษ "Design of Innovation" อินเดีย "Made in India" หรือประเทศเกาหลีใต้ที่วางโมเดลเศรษฐกิจในชื่อ " Creative Economy" "ประเทศไทย ๔.๐" เป็นความมุ่งมั่นของนายกรัฐมนตรีที่ต้องการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ "Value–Based Economy" หรือ "เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม" โดยมีฐานคิดหลัก คือ เปลี่ยนจากการผลิตสินค้า "โภคภัณฑ์" ไปสู่สินค้าเชิง "นวัตกรรม" เปลี่ยนจากการขับเคลื่อนประเทศด้วยภาคอุตสาหกรรมไปสู่การขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม เปลี่ยนจากการเน้นภาคการผลิตสินค้าไปสู่การเน้นภาคบริการมากขึ้น ดังนั้น "ประเทศไทย ๔.๐" จึงควรมีการเปลี่ยนวิธีการทำที่มีลักษณะสำคัญ คือ เปลี่ยนจากการเกษตร แบบดั้งเดิมในปัจจุบันไปสู่การเกษตรสมัยใหม่ที่เน้นการบริหารจัดการและเทคโนโลยี (Smart Farming) โดยเกษตรกรต้องร่ำรวยขึ้น และเป็นเกษตรกรแบบเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneur) เปลี่ยนจาก Traditional SMEs หรือ SMEs ที่มีอยู่และรัฐต้องให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลาไปสู่การเป็น Smart Enterprises และ Startups บริษัทเกิดใหม่ที่มีศักยภาพสูง เปลี่ยนจาก raditional Services ซึ่งมีการสร้างมูลค่าค่อนข้างต่ำไปสู่ High Value Services และเปลี่ยนจากแรงงานทักษะต่ำไปสู่แรงงานที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญและทักษะสูง

เพื่อให้เกิดผลจริงต้องมีการพัฒนาวิทยาการ ความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการวิจัยและพัฒนา แล้วต่อยอดในกลุ่มเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมเป้าหมาย ดังนี้

๑) กลุ่มอาหาร เกษตร และเทคโนโลยีชีวภาพ เช่น สร้างเส้นทางธุรกิจใหม่ (New Startups) ด้านเทคโนโลยีการเกษตร เทคโนโลยีอาหาร เป็นต้น

๒) กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และเทคโนโลยีทางการแพทย์ เช่น พัฒนาเทคโนโลยีสุขภาพ เทคโนโลยีการแพทย์ สปา เป็นต้น

๓) กลุ่มเครื่องมือ อุปกรณ์อัจฉริยะ หุ่นยนต์ และระบบเครื่องกลที่ใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ควบคุม เช่น เทคโนโลยีหุ่นยนต์ เป็นต้น

๔) กลุ่มดิจิตอล เทคโนโลยีอินเตอร์เน็ตที่เชื่อมต่อและบังคับอุปกรณ์ต่างๆ ปัญญาประดิษฐ์และเทคโนโลยีสมองกลฝังตัว เช่น เทคโนโลยีด้านการเงิน อุปกรณ์เชื่อมต่อออนไลน์โดยไม่ต้องใช้คน เทคโนโลยีการศึกษา อี - มาร์เก็ตเพลส อี - คอมเมิร์ซ เป็นต้น

๕) กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ วัฒนธรรม และบริการที่มีมูลค่าสูง เช่น เทคโนโลยีการออกแบบธุรกิจไลฟ์สไตล์ เทคโนโลยีการท่องเที่ยว การเพิ่มประสิทธิภาพการบริการ เป็นต้น

“ประเทศไทย ๔.๐” จะสำเร็จ ใช้แนวทาง “สานพลังประชารัฐ” เป็นตัวการขับเคลื่อน โดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของภาคเอกชน ภาคการเงินการธนาคาร ภาคประชาชน ภาคสถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัย และสถาบันวิจัยต่างๆ ร่วมกันระดมความคิด ผนึกกำลังกันขับเคลื่อน ผ่านโครงการบันทึกความร่วมมือ กิจกรรม หรืองานวิจัยต่างๆ โดยการดำเนินงานของ”ประชารัฐ”กลุ่มต่างๆ อันได้แก่

กลุ่มที่ ๑ การยกระดับนวัตกรรมและผลิตภัณฑ์ การปรับแก้กฎหมายและกลไกภาครัฐ พัฒนาคลัสเตอร์ภาคอุตสาหกรรมแห่งอนาคตและการดึงดูดการลงทุน และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

กลุ่มที่ ๒ การพัฒนาการเกษตรสมัยใหม่ และการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากและประชารัฐ

กลุ่มที่ ๓ การส่งเสริมการท่องเที่ยว การสร้างรายได้ และการกระตุ้นการใช้จ่ายภาครัฐ

กลุ่มที่ ๔ การศึกษาพื้นฐานและพัฒนาผู้นำ (โรงเรียนประชารัฐ) รวมทั้งการยกระดับคุณภาพวิชาชีพ

กลุ่มที่ ๕ การส่งเสริมการส่งออกและการลงทุนในต่างประเทศ รวมทั้งการส่งเสริมกลุ่ม SMEs และผู้ประกอบการใหม่ (Start Up) ซึ่งแต่ละกลุ่มกำลังวางระบบและกำหนดแนวทางในการขับเคลื่อนนโยบายอย่างเข้มข้น

โดยสรุป กระบวนทัศน์ในการพัฒนาประเทศภายใต้ “ประเทศไทย ๔.๐” เป็นอีกนโยบายหนึ่งที่เป็นการวางรากฐานการพัฒนาประเทศในระยะยาว เป็นจุดเริ่มต้นในการขับเคลื่อนไปสู่การเป็นประเทศที่ มั่งคั่ง มั่นคง และยั่งยืน ตามวิสัยทัศน์รัฐบาล เป็นรูปแบบที่มีการผลักดันการปฏิรูปโครงสร้างเศรษฐกิจ การปฏิรูปการวิจัยและการพัฒนา และการปฏิรูปการศึกษาไปพร้อมๆ กัน เป็นการผนึกกำลังของทุกภาคส่วนภายใต้แนวคิด “ประชารัฐ” ที่ผนึกกำลังกับเครือข่ายพันธมิตรทางธุรกิจ การวิจัยพัฒนา และบุคลากรทั้งในประเทศและระดับโลก

ทุกคนที่รับรู้ถึงวิกฤตในครั้งนี้ก็ได้แต่ฝากความหวังไว้ที่ Thailand ๔.๐ หวังว่ามันจะช่วยผลักดันให้ประเทศไทยหลุดพ้นกับดักทั้งหลายที่เคยเจอมาตลอดได้ ซึ่ง Thailand ๔.๐ นี้เป็นการ ‘ขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยนวัตกรรม’ นั่นเอง เปลี่ยนจากที่แต่ก่อนเราลงมือทำมากแต่ได้ผลตอบแทนน้อย มาเป็นลงมือทำน้อยๆ แต่ได้ผลตอบแทนมหาศาลโดยการเอาความคิดสร้างสรรค์เป็นแรงผลักดัน และนำนวัตกรรมเข้ามาช่วยเปลี่ยนจากการผลิตสินค้าไปสู่การบริการมากขึ้น Thailand ๔.๐ นี้ จะเป็นการพูดถึง New S-Curve หรือก็คือ การพัฒนาเปลี่ยนแปลงที่ใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ซึ่งก็คล้ายๆกับการ Disruptive ที่เข้ามาพัฒนาสินค้าที่มีอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้น และล้มล้างพฤติกรรมแบบเดิม ๆ เหมือนอย่างเช่น ฟิล์ม Kodak ที่เคยรุ่งเรืองอยู่ในสมัยก่อน ใครจะไปคิดว่าสุดท้ายแล้วบริษัทยักษ์ใหญ่รายนี้จะถูกคลื่นลูกใหม่อย่างเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามาแทนที่ต้องล้มหายไปจากความทรงจำของเด็กรุ่นใหม่ทำให้ยุคสมัยนี้คนอาจจะไม่รู้จักกับ Kodak แต่รู้จักกับกล้องดิจิทัลแบรนด์ดังๆ อย่างอื่นแทน ส่วนที่ยากของ New S - Curve คือเราจะเคลื่อนย้ายไปเทคโนโลยีใหม่เมื่อไหร่ อย่างแรกต้องดูว่าเราจะไปปักหลักกับเทคโนโลยีไหนดี ต่อมาคือเราจะเปลี่ยนแปลงมันไปยังไง และสุดท้ายเมื่อไหร่ถึงควรจะปรับตัวไปยังเทคโนโลยีนั้น การเปลี่ยนแปลง ที่เข้ามาพร้อม Thailand ๔.๐ วิธีการถือเป็นเรื่องสำคัญในการขับเคลื่อนประเทศ ซึ่งสำหรับ Thailand ๔.๐ แล้วการเปลี่ยนแปลงย่อม มีให้เห็นและแน่นอนว่ามันต้องเกี่ยวข้องกับนวัตกรรมด้วย ซึ่งเมื่อมองภาพว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการทำเกษตรกรรมอยู่เยอะการเปลี่ยนแปลงในส่วนนี้จึงเกิดขึ้น โดยเปลี่ยนจากการทำเกษตรแบบธรรมดาให้เป็นเกษตรสมัยใหม่ หรือ Smart Farming สิ่งสำคัญคือจะทำยังไงให้เกิดความสมดุลในการผลิตให้ความ

ต้องการซื้อและขายมันพอดีกัน ต้องช่วยกันคิดว่าสิ่งที่เราเหลือสามารถนำไปแปรรูปเปลี่ยนเป็นอะไรที่มีคนต้องการได้บ้าง อีกทั้งตัวผู้ประกอบการเองก็ต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองเช่นกัน จาก SME ที่ต้องรอคอยการช่วยเหลือจากรัฐอยู่ตลอดเวลาเป็น Smart Enterprises และ Startup หรือบริษัทเกิดใหม่ที่มีศักยภาพสูงอย่างที่ได้ยินข่าวกันอยู่ในทุกวันนี้ โดยการนำเอานวัตกรรมเข้ามาช่วยเพิ่มจุดแข็งและคุณค่าให้ธุรกิจ รวมไปถึงสมัยก่อนเราอาจจะขาดแคลนคุณภาพของแรงงาน มีแต่แรงงานทักษะต่ำ ไม่มีความรู้พื้นฐานเพียงพอ ก็เป็นอีกสิ่งที่ต้องปรับเปลี่ยนสร้างพื้นฐานความรู้ ความเชี่ยวชาญให้แก่แรงงานของเรา และการเปลี่ยนแปลงสุดท้าย คือการบริการอาจต้องเปลี่ยนแปลงจากที่เคยแค่บอกต่อกันไป ปากต่อปากมีคนกดไลค์เยอะก็คิดว่าบริการนั้นดีมากแล้วอาจต้องมีการนำเรื่องของมาตรฐานเข้ามา เพื่อให้กลายเป็น High Value Services ต้องมีการรับรอง มีการตรวจสอบ เพื่อให้มีความน่าเชื่อถือและมีประสิทธิภาพ เช่น บริการนวด ซึ่งก็เป็นอีกหนึ่งอาชีพบริการที่มีมากในประเทศไทยอาจต้องมีการตรวจสอบและผ่านการรับรอง เพื่อแลกกับคุณภาพที่ได้มาตรฐาน

จะเข้าสู่ยุค ๔.๐ ทั้งที่ SME ต้องเตรียมตัวไว้ให้พร้อม ในขณะที่รัฐบาลกำลังพยายามกันอย่างมากที่จะขับเคลื่อนเศรษฐกิจประเทศไทยให้เป็นไปตามกลไกที่เหมาะสมเข้ากับยุคสมัย หน้าที่ของพวกเราทุกคนในฐานะ SME ผู้ประกอบการหรือประชาชนคนไทย ก็สามารถเตรียมตัวให้พร้อมรับกับการเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้นได้ คือ เรื่องของเทคโนโลยีที่ควรใช้ ให้เป็นเพราะในโลกปัจจุบันเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว อีกทั้งมันยังช่วยให้ชีวิตเราง่ายขึ้น ต้องหมั่นดูอยู่เสมอว่ามีอะไรที่ตรงกับเราบ้าง เพื่อให้การพัฒนาเป็นไปได้ไวยิ่งขึ้น เรื่องของการไปเยี่ยมชมงานที่ต่างประเทศ เพราะลูกค้าในอนาคตอาจมาจากหลากหลายประเทศทั่วโลก การติดต่อ มารยาท ธรรมเนียมการปฏิบัติ จึงเป็นสิ่งสำคัญ ถ้าบริษัทไม่มีคนพูดภาษาอังกฤษ ได้ส่งอีเมลมาก็ไม่สามารถตอบกลับได้ทำให้เสียโอกาสในการทำธุรกิจไปได้อย่างน่าเสียดาย เรื่องของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เพราะคนในสมัยนี้ใส่ใจในสิ่งแวดล้อมมากขึ้น หากมีสินค้าที่คุณสมบัติเหมือนกันราคาใกล้เคียงกันสินค้าที่อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจะสามารถจับใจลูกค้าได้มากกว่า

บทสรุปสุดท้ายอยู่ที่ความร่วมมือกันของคนในชาติไทย Thailand ๔.๐ นับเป็นโมเดลการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ในยุคนี้ที่ทุกคนต้องมีส่วนร่วมไปด้วยกัน ช่วยกันผลักดันไปพร้อมๆกัน สิ่งสำคัญที่สุดในการทำให้โมเดลนี้ประสบความสำเร็จก็คือ ต้องคิดให้มาก คิดให้จบ อ่านให้ขาด ต้องกล้าเปลี่ยนแปลง อย่ามัวแต่โทษกัน เมื่อมีอะไรผิดพลาด เพราะทุกอย่างเปรียบเสมือนการเรียนรู้ถ้าไม่เปลี่ยนแปลงก็เหมือนกับเราย่ำอยู่กับที่ ซึ่งบวกกับโมเดล Thailand ๔.๐ นี้

บวกกับพลังของคนในชาติ การเปลี่ยนแปลงจาก ‘ประเทศกำลังพัฒนา’ ไปสู่ ‘ประเทศพัฒนาแล้ว’ คงไม่ใช่แค่เรื่องในความฝันอีกต่อไป

ข้อมูลอ้างอิง : ดร. สุวิทย์ เมษินทรี "ประเทศไทย ๔.๐" สร้างเศรษฐกิจใหม่ (สืบค้น ๓๐/๖/๖๔)
(https://www.excise.go.th/cs/groups/public/documents/document/dwnt/mjgy/~edisp/uatucm๒๘๒๖๘๑.pdf)

๑.๓ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

๑. วัตถุประสงค์และเป้าหมายการพัฒนา

การพัฒนาประเทศในระยะเวลา ๕ ปี ภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ มีความมุ่งหมายที่จะเร่งเพิ่มศักยภาพของประเทศในการรับมือกับความเสี่ยงที่อาจจะส่งผลกระทบที่รุนแรงและเสริมสร้างความสามารถในการสร้างสรรค์ประโยชน์จากโอกาสที่จะเกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมและทันท่วงที การกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับ ที่ ๑๓ จึง**มีวัตถุประสงค์เพื่อ พลิกโฉมประเทศไทยสู่ *“สังคมก้าวหน้าเศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน”*** ซึ่งหมายถึง การสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ครอบคลุมตั้งแต่ระดับโครงสร้าง นโยบาย และกลไก เพื่อมุ่งเสริมสร้างสังคมที่ก้าวทันพลวัตของโลก และเกื้อหนุนให้คนไทยมีโอกาสที่จะพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ พร้อมกับการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่การขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการสร้างมูลค่าเพิ่มที่สูง และคำนึงถึงความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ข้างต้น แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ได้กำหนด**เป้าหมายหลัก จำนวน ๕ ประการ** ประกอบด้วย

๑.๑ การปรับโครงสร้างการผลิตสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม โดยยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการสำคัญให้สูงขึ้น และสามารถตอบโจทย์พัฒนาการของเทคโนโลยีและสังคมยุคใหม่ และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เชื่อมโยงเศรษฐกิจท้องถิ่นและผู้ประกอบการรายย่อยกับห่วงโซ่มูลค่าของภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย รวมถึงพัฒนาระบบนิเวศที่ส่งเสริมการค้าการลงทุนและนวัตกรรม

๑.๒ การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ โดยพัฒนาให้คนไทยมีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ ทั้งทักษะในด้านความรู้ ทักษะทางพฤติกรรม และคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคมเตรียมพร้อมกำลังคนที่มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน เอื้อต่อการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ภาคการผลิตและบริการเป้าหมายที่มีศักยภาพและผลิตภาพสูงขึ้น รวมทั้งพัฒนาหลักประกันและความคุ้มครองทางสังคมเพื่อส่งเสริมความมั่นคงในชีวิต

๑.๓ การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม โดยลดความเหลื่อมล้ำทั้งในเชิงรายได้ ความมั่นคง และโอกาสในการแข่งขันของภาคธุรกิจ สนับสนุนช่วยเหลือกลุ่มเปราะบางและผู้ด้อยโอกาสให้มีโอกาสในการเลื่อนชั้นทางเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงจัดให้มีบริการสาธารณะที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม

๑.๔ การเปลี่ยนผ่านไปสู่ความยั่งยืน โดยการปรับปรุงการใช้ทรัพยากรในการผลิตและบริโภคให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ แก้ไขปัญหามลพิษสำคัญด้วยวิธีการที่ยั่งยืน โดยเฉพาะมลพิษทางอากาศ ขยะ และมลพิษทางน้ำ และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพื่อมุ่งสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon neutrality)

๑.๕ การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและคามเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่ โดยการสร้างความพร้อมในการรับมือและแสวงหาโอกาสจากการเป็นสังคมสูงวัย การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยโรคระบาด และภัยคุกคามทางไซเบอร์ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและกลไกทางสถาบันที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงสู่ดิจิทัล รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างและระบบการบริหารงานของภาครัฐให้สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของบริบททางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีได้อย่างทันเวลา มีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล

๒. หมุดหมายการพัฒนา

เพื่อถ่ายทอดเป้าหมายหลักไปสู่ภาพของการขับเคลื่อนที่ชัดเจนในลักษณะของวาระการพัฒนา (Agenda) ที่เอื้อให้เกิดการทำงานร่วมกันของหลายหน่วยงานและหลายภาคส่วนในการผลักดันการพัฒนาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้เกิดผลได้อย่างเป็นรูปธรรม แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ จึงได้กำหนด***หมุดหมายการพัฒนา จำนวน ๑๓ ประการ*** ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงสิ่งที่ประเทศไทยปรารถนาจะ “เป็น” มุ่งหวังจะ “มี” หรือต้องการจะ “ขจัด” เพื่อสะท้อนประเด็นการพัฒนาที่มีลำดับความสำคัญสูงต่อการพลิกโฉมประเทศไทยสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” และการบรรลุเป้าหมายหลักในช่วงระยะเวลา ๕ ปี ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ โดยหมุดหมายการพัฒนาทั้ง ๑๓ ประการมีที่มาจากการประเมินโอกาสและความเสี่ยงของไทยในการพัฒนาประเทศภายใต้กรอบยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งได้มีการพิจารณาถึงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงระดับโลกสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด – ๑๙ รวมถึงผลการพัฒนาประเทศในระยะเวลาที่ผ่านมา

ทั้งนี้ หมุดหมายการพัฒนาที่กำหนดขึ้นเป็นประเด็นที่มีลักษณะเชิงบูรณาการ ซึ่งสามารถนำไปสู่การพัฒนาทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไปพร้อมๆ กัน ทำให้หมุดหมายแต่ละประการสามารถสนับสนุนเป้าหมายหลักได้มากกว่าหนึ่งข้อ โดยหมุดหมายทั้ง ๑๓ ประการ แบ่งออกได้เป็น ๔ มิติ ดังนี้

๒.๑ มิติภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย

หมุดหมายที่ ๑ ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

หมุดหมายที่ ๒ ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

หมุดหมายที่ ๓ ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

หมุดหมายที่ ๔ ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

หมุดหมายที่ ๕ ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

หมุดหมายที่ ๖ ไทยเป็นฐานการผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่สำคัญของโลก

๒.๒ มิติโอกาสและความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม

หมุดหมายที่ ๗ ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

หมุดหมายที่ ๘ ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตอย่างยั่งยืน

หมุดหมายที่ ๙ ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

๒.๓ มิติความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

หมุดหมายที่ ๑๐ ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

หมุดหมายที่ ๑๑ ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิศาสตร์

๒.๔ มิติปัจจัยผลักดันการพลิกโฉมประเทศ

หมุดหมายที่ ๑๒ ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต

หมุดหมายที่ ๑๓ ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

แผนกลยุทธ์รายหมุดหมาย

<u>หมุดหมายที่ ๑</u> ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> มูลค่าเพิ่มของสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปสูงขึ้น

ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสาขาเกษตรเติบโต ร้อยละ ๔.๕ ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ ๑.๒ รายได้สุทธิต่อครัวเรือนเกษตรกร ไม่ต่ำกว่า ๕๓๗,๐๐๐ บาทต่อครัวเรือน เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๑.๓ พื้นที่ทำเกษตรกรรมยั่งยืน เพิ่มขึ้นเป็น ๑๐ ล้านไร่ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๑.๔ พื้นที่เพาะปลูกพืชไม่เหมาะสมลดลงร้อยละ ๑๐ เมื่อสิ้นสุดแผน

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบบริหารจัดการ เพื่อคุณภาพ ความมั่นคงอาหารและความยั่งยืนของภาคเกษตร

ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ ภาคเกษตรมีผลิตภาพผลิตรวม (TFP) เฉลี่ยร้อยละ ๑.๕ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๒.๒ มีตลาดกลางสินค้าภูมิภาคในภาคเหนือ ๒ แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๒ แห่ง ภาคใต้ ๒ แห่ง ภาคกลาง ๑ แห่ง และภาคตะวันออก ๑ แห่ง เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๒.๓ น้ำไหลลงอ่างเก็บน้ำทั้งประเทศมีปริมาณอย่างน้อย ๔๐,๐๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๒.๔ ระบบชลประทานมีประสิทธิภาพไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๗๕ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๒.๕ เกิดการใช้น้ำซ้ำในพื้นที่เกษตรนอกเขตชลประทาน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๒๐ ของพื้นที่ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๒.๖ พื้นที่ที่สามารถลดความเสี่ยงภัยน้ำท่วม-น้ำแล้ง และเกิดระบบจัดการน้ำชุมชน จำนวนไม่น้อยกว่า ๔,๐๐๐ ตำบล เมื่อสิ้นสุดแผน

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> เพิ่มศักยภาพและบทบาทของผู้ประกอบการเกษตรในฐานะหุ้นส่วนเศรษฐกิจของห่วงโซ่อุปทานที่ได้รับส่วนแบ่งประโยชน์อย่างเหมาะสมและเป็นธรรม

ตัวชี้วัดที่ ๓.๑ จำนวนสหกรณ์ภาคเกษตรในชั้นที่ ๑ ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งสหกรณ์เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ ๑๘ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๓.๒ จำนวนกลุ่มเกษตรกรในชั้นที่ ๑ ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งกลุ่มเกษตรกรเพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ ๖ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๓.๓ จำนวนวิสาหกิจชุมชนในระดับดี ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งวิสาหกิจชุมชนเพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ ๓๕ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๓.๔ ผู้ประกอบการเกษตรเพิ่มขึ้นปีละ ๔,๐๐๐ ราย

<u>หมุดหมายที่ ๒</u> ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> การท่องเที่ยวไทยเป็นการท่องเที่ยวคุณภาพสูงที่เชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมและบริการที่มีศักยภาพอื่น

ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ มีค่าใช้จ่ายต่อวันเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๑๐ ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ ๑.๒ อันดับดัชนีขีดความสามารถด้านการท่องเที่ยวดีขึ้น โดยมีอันดับรวมไม่เกินอันดับที่ ๒๕ ด้านความปลอดภัยและการรักษาความปลอดภัยไม่เกินอันดับที่ ๕๐ ด้านความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมไม่เกินอันดับที่ ๕๐ ด้านสุขภาพและสุขอนามัยไม่เกินอันดับที่ ๕๐ และด้านทรัพยากรทางวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ ไม่เกินอันดับที่ ๒๕

ตัวชี้วัดที่ ๑.๓ ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ๐.๐๕ คะแนนต่อปี

ตัวชี้วัดที่ ๑.๔ จำนวนนักท่องเที่ยวกลุ่มเดินทางซ้ำเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> การปรับโครงสร้างการท่องเที่ยวให้พึ่งพานักท่องเที่ยวในประเทศและมีการกระจายโอกาสทางเศรษฐกิจมากขึ้น

ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ รายได้จากนักท่องเที่ยวเมืองท่องเที่ยวรองเฉลี่ยทุกเมืองเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี (ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของเมืองรองทั้งหมด)

ตัวชี้วัดที่ ๒.๒ รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ ๒.๓ มีชุมชนที่เป็นวิสาหกิจเพื่อสังคมเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ ๕๐ ชุมชน

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> การท่องเที่ยวไทยมีการบริหารจัดการอย่างยั่งยืนในทุกมิติ

ตัวชี้วัดที่ ๓.๑ ผู้ประกอบการและแหล่งท่องเที่ยวได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยวไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ ๓.๒ ชุมชนท่องเที่ยวได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าปีละ ๕๐ ชุมชน

<u>หมุดหมายที่ ๓</u> ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> การสร้างอุปสงค์ของรถยนต์ไฟฟ้าประเภทต่างๆ เพื่อการใช้ในประเทศและส่งออก

ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ ปริมาณการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า (ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ ซึ่งหมายถึงจำนวนจดทะเบียนรถยนต์ใหม่ ประกอบด้วยรถยนต์ประเภทยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ และยานยนต์ไฟฟ้าเซลล์เชื้อเพลิง) จำนวน ๒๘๒,๒๔๐ คัน คิดเป็น

ร้อยละ ๒๖ ของยานยนต์ทั้งหมด ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๒ ปริมาณการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า (ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์จำนวน ๓๘๐,๒๕๐ คัน คิดเป็นร้อยละ ๑๗ ของยายยนต์ทั้งหมด ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๓ ปริมาณรถยนต์ที่ได้ปรับเปลี่ยนเป็นยานยนต์ไฟฟ้าดัดแปลงเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า ๔๐,๐๐๐ คัน ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๔ อัตราการขยายตัวของมูลค่าการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นร้อยละ ๕ ต่อปี หรืออัตราการขยายตัวของมูลค่าส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ไฟฟ้าของไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๕ ต่อปี

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> ผู้ประกอบการเดิมสามารถปรับตัวไปสู่การผลิตยานยนต์ไฟฟ้าและมีการลงทุนเทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญภายในประเทศ

ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ อุตสาหกรรมยานยนต์ไทยเป็นฐานการผลิตอันดับ ๑ ในอาเซียน และอยู่ในอันดับ ๑ ใน ๑๐ ของโลก

ตัวชี้วัดที่ ๒.๒ มูลค่าส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วนรวมไม่น้อยกว่า ๑๓๐,๐๐๐ ล้านบาท ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๒.๓ จำนวนผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทานของยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า ๑๔ ราย และเกิดการลงทุนเทคโนโลยีสำคัญของยานยนต์ไฟฟ้าในประเทศไทยภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๒.๔ สัดส่วนจำนวนผู้ประกอบการเดิมที่สามารถปรับเปลี่ยนธุรกิจไปสู่ธุรกิจใหม่เพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๒.๕ จำนวนแรงงานเดิมที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้าและเข้ามาเป็นแรงงานในอุตสาหกรรมใหม่เพิ่มขึ้น ๕,๐๐๐ คน ภายในปี ๒๕๗๐

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> การสร้างความพร้อมของปัจจัยสนับสนุนอย่างเป็นระบบ

ตัวชี้วัดที่ ๓.๑ มูลค่าการลงทุนด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์เพิ่มขึ้นร้อยละ ๒๐ ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ ๓.๒ แรงงานได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้ามีจำนวนไม่น้อยกว่า ๓๐,๐๐๐ คน ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๓.๓ จำนวนสถานีอัดประจุไฟฟ้าสาธารณะ/หัวจ่ายชาร์จเร็ว เพิ่มขึ้น ๕,๐๐๐ หัวจ่าย ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๓.๔ จำนวนมาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัยของชิ้นส่วนหลักทั้งหมดของยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า ๑๕ ฉบับต่อปี

ตัวชี้วัดที่ ๓.๕ มลพิษทางอากาศ (ฝุ่นละอองที่มีขนาดเล็กกว่า ๒.๕ ไมครอน) และปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคคมนาคมขนส่งลดลงร้อยละ ๔ ต่อปี

<u>หมุดหมายที่ ๔</u> ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> ไทยมีศักยภาพในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจจากสินค้าและบริการสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ สัดส่วนมูลค่าเพิ่มสินค้าและบริการสุขภาพต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศอยู่ที่ร้อยละ ๑.๗

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> องค์ความรู้ด้านการแพทย์และสาธารณสุขมีศักยภาพเอื้อต่อการสร้างมูลค่าเพิ่มในสินค้าและบริการทางสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ มูลค่าการนำเข้าครุภัณฑ์ทางการแพทย์ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ (๒๐,๐๐๐ ล้านบาท) เมื่อสิ้นสุดแผนฯ

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> **ประชาชนไทยได้รับความเป็นธรรมในการเข้าถึงบริการสุขภาพ**

ตัวชี้วัดที่ ๓.๑ สัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของครัวเรือนต่อค่าใช้จ่ายทั้งหมดไม่เกินร้อยละ ๑๒

<u>เป้าหมายที่ ๔</u> **ระบบบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสุขภาพมีความพร้อมรองรับภัยคุกคามสุขภาพ**

ตัวชี้วัดที่ ๔.๑ เมื่อประเมินผลสมรรถนะหลักในการปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศทุกตัวชี้วัดมีค่าไม่ต่ำกว่า ๔

<u>หมุดหมายที่ ๕</u> **ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค**

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> **ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนในภูมิภาค**

ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ (โดยสถาบันนานาชาติเพื่อการพัฒนาการบริหารจัดการ) มีอันดับดีขึ้น

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> **ไทยเป็นห่วงโซ่อุปทานของภูมิภาค**

ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ ๑) มูลค่าการลงทุนรวมในประเทศขยายตัวไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖ ต่อปี หรือ ๒) สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลผลิตมวลรวมในประเทศเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๗ ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ ๒.๒ ๑) มูลค่าการส่งออกของไทยกับประเทศทั่วโลกขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗ ต่อปี หรือ ๒) สัดส่วนการเติบโตของปริมาณการส่งออกสินค้าของไทยต่อการเติบโตของปริมาณการส่งออกสินค้าของโลกเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑.๕ ต่อปี

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> **ไทยเป็นประตูและทางเชื่อมโครงข่ายคมนาคมและโลจิสติกส์ของภูมิภาค**

ตัวชี้วัดที่ ๓.๑ ดัชนีประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ระหว่างประเทศของประเทศไทยอยู่ในอันดับไม่ต่ำกว่าอันดับที่ ๒๕ หรือคะแนนไม่ต่ำกว่า ๓.๖๐

ตัวชี้วัดที่ ๓.๒ สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศน้อยกว่าร้อยละ ๑๑

<u>หมุดหมายที่ ๖</u> **ไทยเป็นฐานการผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่สำคัญของโลก**

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> **เศรษฐกิจดิจิทัลภายในประเทศมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น**

ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ สัดส่วนของมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้นเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๓๐ ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๒ มีกระดานข้อมูลดิจิทัลของภาครัฐที่สามารถติดตามจำนวนธุรกรรมงานบริการของภาครัฐที่ปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลได้ภายในปี ๒๕๖๖ และงานบริการประชาชนของภาครัฐต้องปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลทั้งหมดภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๓ มูลค่าของค่าใช้จ่ายทางการวิจัยและพัฒนาด้านนวัตกรรมเพิ่มขึ้นเป็นอย่างน้อยร้อยละ ๕ ของปีฐาน ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๔ มีบริการอินเตอร์เน็ตความเร็วสูงที่สามารถเข้าถึงและพร้อมใช้แก่ประชาชนโดยครอบคลุมพื้นที่ทุกหมู่บ้าน พื้นที่ชุมชน และสถานที่ท่องเที่ยว

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> **การส่งออกของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศเพิ่มขึ้น**

ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ สัดส่วนการส่งออกในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศคิดเป็นร้อยละ ๖๐ ของมูลค่าการส่งออกอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมดภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๒.๒ มีบุคลากรที่มีทักษะ “ผู้บูรณาการระบบอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ” เพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ ราย ภายในปี ๒๕๗๐

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> **อุตสาหกรรมดิจิทัลและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศมีความเข้มแข็งขึ้น**

ตัวชี้วัดที่ ๓.๑ จำนวนผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ของโลกลงทุนในประเทศไทยอย่างน้อย ๓ ราย ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๓.๒ จำนวนสตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยีเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า ๖,๐๐๐ แห่ง ในปี ๒๕๗๐ โดย ๑ ใน ๓ เป็นผู้ประกอบการที่ย้ายมาจากต่างประเทศ

ตัวชี้วัดที่ ๓.๓ มีแรงงานที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางดิจิทัล (ระดับ ๔) ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖ ของจำนวนประชากรไทยภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๓.๔ มีจุดเชื่อมต่อและแลกเปลี่ยนข้อมูลจราจรอินเตอร์เน็ตระหว่างประเทศทำให้บริการดิจิทัลของไทยสามารถแข่งขันได้ภายในปี ๒๕๗๐

<u>หมุดหมายที่ ๗</u> **ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้**

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> **วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเติบโตและแข่งขันได้**

ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ สัดส่วนวิสาหกิจขนากลางและขนาดย่อมที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานประกันสังคม (มาตรา ๓๓) ต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๐ สัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จะทะเบียนนิติบุคคลต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๔๐ สัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๕ ในปี ๒๕๗๐ รวมทั้งวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนพาณิชย์ต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๐ ในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๒ มูลค่าการระดมทุนผ่านตลาดทุน ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๒ ต่อปี และสัดส่วนการเข้าถึงสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อสินเชื่อรวม เพิ่มขึ้นเป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๓ อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านกฎระเบียบทางการค้า ไม่เกินอันดับที่ ๔๐ ในปี ๒๕๗๐ มีการออกกฎหมายลำดับรองภายใต้พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ จำนวนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า ๒ ฉบับต่อปี และมีสัดส่วนของจำนวนเรื่องร้องเรียนที่พิจารณาแล้วเสร็จ ต่อจำนวนเรื่องร้องเรียนรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๘๐ - ๙๐ ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ ๑.๔ ระบบฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่รัฐบาลและผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้ได้ เป็นปัจจุบันและทั่วถึง

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> **วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีศักยภาพสูงในการดำเนินธุรกิจ สามารถยกระดับและปรับตัวเข้าสู่การแข่งขันใหม่**

ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๔๐ และสัดส่วนมูลค่าการส่งออกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อการส่งออกทั้งประเทศ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๐ ในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๒.๒ สัดส่วนมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อมูลค่า

พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของประเทศ เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ จากปีฐาน (ปี ๒๕๖๕)

ตัวชี้วัดที่ ๒.๓ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นผู้ส่งออกรายใหม่ เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า ๒,๐๐๐ รายต่อปี

ตัวชี้วัดที่ ๒.๔ ส่วนแบ่งตลาดภายในประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๕ ในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๒.๕ มูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ของภาครัฐ ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕ ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ ๒.๖ มูลค่าการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐ ต่อปี

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงและได้รับการส่งเสริมอย่างมีประสิทธิผลจากภาครัฐ

ตัวชี้วัดที่ ๓.๑ จำนวนสตาร์ทอัพ ซีรีส์ซี ขึ้นไป เพิ่มขึ้นเป็น ๒๐ ราย ในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๓.๒ จำนวนการจดทะเบียนวิสาหกิจเพื่อสังคม เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๕ ต่อปี

<u>หมุดหมายที่ ๘</u> ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตอย่างยั่งยืน

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคและการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษขยายตัวเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ อัตราการเติบโตของรายได้ต่อประชากรในภาค เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าอัตราการเติบโตของรายได้ต่อประชากรของประเทศ

ตัวชี้วัดที่ ๑.๒ มูลค่าการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษ เพิ่มขึ้นตามเป้าหมายในแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นที่ ๙ เขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกมีมูลค่าการลงทุนรวม ๕๐๐,๐๐๐ ล้านบาท พื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคใต้มีมูลค่าการลงทุนรวม ๑๐๐,๐๐๐ ล้านบาท และเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนมีมูลค่าการลงทุนรวม ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ของภาคลดลง

ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ของภาค ต่ำกว่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของประเทศ

ตัวชี้วัดที่ ๒.๒ สัดส่วนผู้มีงานทำในแต่ละภาค เพิ่มสูงขึ้นกว่าสัดส่วนผู้มีงานทำของภาคในปี ๒๕๖๓ ยกเว้นกรุงเทพมหานครมีสัดส่วนผู้มีงานทำไม่เกินร้อยละ ๑๓ ของจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมด

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> การพัฒนาเมืองให้มีความน่าอยู่ อย่างยั่งยืน มีความพร้อมในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ เพื่อให้ประชาชนทุกกลุ่มมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างทั่วถึง

ตัวชี้วัดที่ ๓.๑ เมืองอัจฉริยะมีจำนวนรวมทั้งสิ้นไม่ต่ำกว่า ๑๐๕ พื้นที่ ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๓.๒ เมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืนมีจำนวนมากขึ้น

<u>หมุดหมายที่ ๙</u> ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> ครัวเรือนมีแนวโน้มกลายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น มีโอกาสในการเลื่อน สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม จนสามารถหลุดพ้นจากความยากจนได้อย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ ทุกครัวเรือนที่ถูกคัดกรองว่ามีแนวโน้มกลายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นในปี ๒๕๖๕ สามารถหลุดพ้นจากสถานะการมีแนวโน้มเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๒ อัตราการเข้าเรียนสุทธิแบบปรับของเด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐๐ และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๓ เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น เติบโตไปเป็นแรงงานที่มีทักษะ หรือสำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษาหรือเทียบเท่า เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๔ สัดส่วนของเด็กปฐมวัยในครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น มีปัญหาพัฒนาการไม่เป็นไปตามเกณฑ์ลดลงร้อยละ ๒๐

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> ทุกช่วงวัยได้รับความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต

ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ ดัชนีรวมของความคุ้มครองทางสังคมมีค่าไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ โดยดัชนีรวมของความคุ้มครองทางสังคมประกอบด้วย ๓ มิติ โดยมีตัวชี้วัดในแต่ละมิติ ดังนี้

๑) ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับวัยเด็ก

(๑) อัตราการเข้าถึงบริการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย (๐-๒ ปี) เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕๐

๒) ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับวัยแรงงาน

(๑) แรงงานที่อยู่ในระบบประกันสังคม มีสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ของกำลังแรงงานรวม

(๒) จำนวนผู้ที่อยู่ในระบบการออมเพื่อการเกษียณภาคสมัครใจที่ภาครัฐจ่ายสมทบเพิ่มขึ้น ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐๐

(๓) แรงงานที่อยู่ภายใต้การจ้างงานทุกประเภทได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายแรงงาน

๓) ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับผู้สูงวัย

(๑) สัดส่วนผู้สูงอายุที่ยากจนลดลง เหลือไม่เกินร้อยละ ๔

(๒) สัดส่วนของผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงที่เข้าถึงบริการดูแลระยะยาวด้านสาธารณสุขในระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ เพิ่มขึ้นเป็นไม่ต่ำว่าร้อยละ ๗๐

<u>หมุดหมายที่ ๑๐</u> ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> การเพิ่มมูลค่าจากเศรษฐกิจหมุนเวียน และการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศจากเศรษฐกิจหมุนเวียนเพิ่มขึ้น สามารถสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑ ในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๒ การบริโภควัสดุในประเทศมีปริมาณลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๕ ในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๓ ดัชนีการหมุนเวียนวัสดุสำหรับผลิตภัณฑ์เป้าหมาย (พลาสติก, วัสดุก่อสร้าง, เกษตร-อาหาร) เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ในปี ๒๕๗๐

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> การอนุรักษ์ ฟื้นฟูและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ คะแนนดัชนีสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อมดีขึ้น ติดอันดับ ๑ ใน ๓ ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีคะแนนไม่น้อยกว่า ๕๕ คะแนน ในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๒.๒ พื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้น โดยเป็นป่าไม้ธรรมชาติ ร้อยละ ๓๓ และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจเพื่อการใช้ประโยชน์ ร้อยละ ๑๒ ของพื้นที่ประเทศ ภายในปี ๒๕๗๐

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> การสร้างสังคมคาร์บอนต่ำและยั่งยืน

ตัวชี้วัดที่ ๓.๑ สัดส่วนของการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายเพิ่มขึ้น มีสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๔ ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๓.๒ การนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่เพิ่มขึ้น โดยมีอัตราการนำขยะกลับมาใช้ใหม่ของประเทศไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔๐ ของปริมาณขยะที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้ ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ ๓.๓ ปริมาณขยะต่อหัวในปี ๒๕๗๐ ลดลงจากปี ๒๕๖๐ ร้อยละ ๑๐

<u>หมุดหมายที่ ๑๑</u> ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิศาสตร์

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> ความเสียหายและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศลดลง

ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ จำนวนประชาชนที่เสียชีวิต สูญหาย และได้รับผลกระทบโดยตรงจากภัยธรรมชาติลดลงเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ในแต่ละภัย

ตัวชี้วัดที่ ๑.๒ ความสูญเสียทางเศรษฐกิจจากภัยธรรมชาติโดยตรงต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (รวมถึงความเสียหายที่เกิดกับโครงสร้างพื้นฐานและการหยุดชะงักของการบริการขั้นพื้นฐานที่สำคัญ) ลดลงเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

ตัวชี้วัดที่ ๑.๓ จำนวนพื้นที่และมูลค่าความเสียหายจากภัยธรรมชาติลดลงเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> ความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศลดลง

ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ มีแผนที่แสดงพื้นที่เสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระดับพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่สำคัญด้านต่างๆ หรือระดับจังหวัดอย่างครอบคลุม เชื่อมโยงกับฐานข้อมูลของมิติทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ

ตัวชี้วัดที่ ๒.๒ การมีแผนจัดการป้องกันความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระดับพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่สำคัญ

ตัวชี้วัดที่ ๒.๓ การเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพ (ครอบคลุมภัยสำคัญ สามารถเชื่อมโยงระดับพื้นที่ ระดับประเทศ และระดับโลก มีความแม่นยำ ทันต่อเวลา และสามารถเข้าถึงกลุ่ม

เปราะบางได้)

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> **สังคมไทยมีภูมิคุ้มกันจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ**

ตัวชี้วัดที่ ๓.๑ ชุมชน ท้องถิ่น อาสาสมัคร และเครือข่าย ที่สามารถจัดการความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเบื้องต้นได้ด้วยตนเอง เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๘๐ ภายในปี ๒๕๗๐ และมีการจัดฝึกอบรมด้านการป้องกันและบรรเทาผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศครอบคลุมทุกพื้นที่ของประเทศ

ตัวชี้วัดที่ ๓.๒ ระดับความสำเร็จในการสร้างความตระหนักรู้ในระดับชุมชนและการมีส่วนร่วมในการส่งข้อมูลจากพื้นที่เกิดภัยเข้าสู่ระบบเตือนภัยส่วนกลาง

ตัวชี้วัดที่ ๓.๓ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีองค์ความรู้ และมีแผนในการจัดการด้านภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ตัวชี้วัดที่ ๓.๔ ประชาชนสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากระบบประกันภัยพืชผลทางการเกษตรและภัยธรรมชาติ

ตัวชี้วัดที่ ๓.๕ มีกองทุนเพื่อสนับสนุนการป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ รวมถึงการศึกษาวิจัยและเป็นแหล่งเงินรับประกันภัยต่อ

<u>หมุดหมายที่ ๑๒</u> **ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต**

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> **คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพในทุกช่วงวัย มีสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับโลกยุคใหม่ มีคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม มีคุณธรรม จริยธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกโฉมฉับพลันของโลก สามารถดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข**

ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ ดัชนีพัฒนาการเด็กสมวัยเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๘๘ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๑.๒ ร้อยละของนักเรียนที่มีสมรรถนะจากการประเมินโปรแกรมประเมินสมรรถนะนักเรียนมาตรฐานสากลไม่ถึงระดับพื้นฐานของทั้ง ๓ วิชาในแต่ละกลุ่มโรงเรียน ลดลงร้อยละ ๘ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๑.๓ ทุนชีวิตเด็กและเยาวชนไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๑.๔ จำนวนนักศึกษาที่เข้าร่วมการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาบัณฑิตฐานสมรรถนะเพิ่มเป็นร้อยละ ๓๐

ตัวชี้วัดที่ ๑.๕ ผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔ ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ ๑.๖ จำนวนผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความยากจนหลายมิติลดลงร้อยละ ๒๐ ต่อปี

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> **กำลังคนมีสรรถนะสูง สอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิตเป้าหมายและสามารถสร้างงานอนาคต**

ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ ดัชนีความสามารถในการแข่งขันของสภาเศรษฐกิจโลกด้านทักษะ คะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒๐ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ ๒.๒ การจัดอันดับในด้านบุคลากรผู้มีความสามารถของสถาบันการจัดการนานาชาติ มีคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓ ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ ๒.๓ จำนวนและมูลค่าของธุรกิจสตาร์ทอัพเพิ่มขึ้น

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> ประชาชนทุกกลุ่มเข้าถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ตัวชี้วัดที่ ๓.๑ การประเมินสมรรถนะผู้ใหญ่ในระดับนานาชาติของคนไทยในทุกด้านไม่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศที่เข้ารับการประเมิน

ตัวชี้วัดที่ ๓.๒ กลุ่มประชากรอายุ ๑๕-๒๔ ปี ที่ไม่ได้เรียน ไม่ได้ทำงาน หรือไม่ได้ฝึกอบรม ไม่เกินร้อยละ ๕ เมื่อสิ้นสุดแผน

<u>หมุดหมายที่ ๑๓</u> ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> การบริการภาครัฐ มีคุณภาพ เข้าถึงได้

ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ ความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของภาครัฐ ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๙๐

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> ภาครัฐที่มีขีดสมรรถนะสูง คล่องตัว

ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ ผลการสำรวจรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ในองค์ประกอบ ดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีการมีส่วนร่วมทางอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีทุนมนุษย์ และดัชนีการให้บริการภาครัฐออนไลน์ ไม่เกินอันดับที่ ๔๐ ของโลก และมีคะแนนไม่ต่ำกว่า ๐.๘๒

๑.๔ แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

๑. กรอบแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

กรอบทิศทางการพัฒนาภาค

๑) บทบาทของภาค ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นฐานการผลิตการเกษตรทั้งข้าว อ้อยโรงงาน มันสำปะหลัง และเป็นแหล่งผลิตข้าวหอมมะลิที่ดีที่สุดของประเทศ รวมทั้งมีทำเลที่ตั้งที่มีศักยภาพเหมาะสมกับการเชื่อมโยงทั้งในประเทศและประเทศเพื่อนบ้าน มีทรัพยากรท่องเที่ยวที่หลากหลาย และมีสถาบันการศึกษาและสถาบันวิจัยที่มีความสามารถเฉพาะทางที่โดดเด่น แต่มีปัญหาพื้นฐานด้านการขาดแคลนน้ำ ดินคุณภาพต่ำ ประสบอุทกภัย และภัยแล้งซ้ำซาก คนมีปัญหา ทั้งในด้านความยากจนและคุณภาพชีวิต ดังนั้น การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำเป็นจะต้องแก้ไขปัญหาพื้นฐานโดยใช้ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ รวมทั้งการใช้ประโยชน์จากการเชื่อมโยงกับประเทศ เพื่อนบ้านในการเสริมสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจภายในภาคให้มีการเจริญเติบโตได้อย่างเต็มศักยภาพ

๒) ทิศทางการพัฒนาภาค ทิศทางการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้เป็น **"ศูนย์กลางเศรษฐกิจของอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง"** โดยพัฒนาภาคเกษตรไปสู่เกษตรสมัยใหม่ เพื่อต่อยอดไปสู่เศรษฐกิจชีวภาพ เชื่อมโยงการค้า การลงทุน ในภูมิภาค ตามแนวคิดการเป็นฐานการผลิตของประเทศที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เป็นประตูเชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อสร้างโอกาสในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชน โดยกำหนดทิศทางการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (NE Direction) ที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนา ๓G ได้แก่

(๑) Green พัฒนาเกษตรปลอดภัย เกษตรอินทรีย์ พัฒนาโมเดลเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน (เศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน และเศรษฐกิจสีเขียว หรือ Bio Circular Green Economy) และการบริหารจัดการน้ำอย่างยั่งยืน

(๒) Growth โดยใช้องค์ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ในการพัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สนับสนุนการพัฒนาศูนย์กลางบริการทางการแพทย์ พัฒนาเศรษฐกิจฐานรากท่องเที่ยวชุมชน และยกระดับคุณภาพชีวิต

(๓) Gate ใช้โอกาสจากการเชื่อมโยงเศรษฐกิจชายแดน ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ พัฒนาการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว และโลจิสติกส์

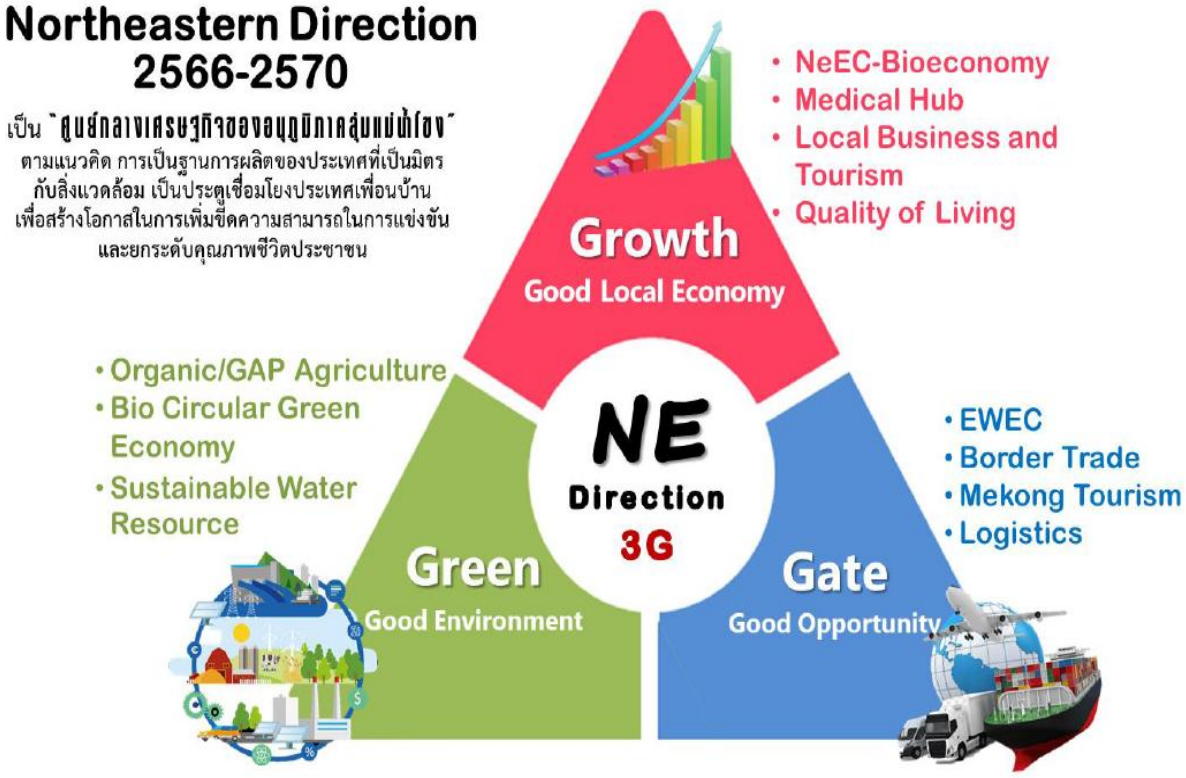

๓) เป้าหมายรวม

(๑) อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือขยายตัวเพิ่มขึ้น

(๒) สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ในการกระจายรายได้ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือลดลง

๔) แนวทางการพัฒนา

การกำหนดแนวทางการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้พิจารณาถึงความเชื่อมโยงกับจุดหมายการพัฒนาประเทศตามกรอบแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ พร้อมทั้งพิจารณา โอกาส ศักยภาพ ปัญหาและข้อจำกัด ของภาค เพื่อกำหนดกรอบแนวทางการพัฒนาไปสู่ *"ศูนย์กลางเศรษฐกิจของอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง"* โดยใช้ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของเศรษฐกิจภายในภาคให้มีการเจริญเติบโตได้อย่างเต็มศักยภาพ และการแสวงหาโอกาส การนำความรู้ ทุน เทคโนโลยีและนวัตกรรม มาช่วยขับเคลื่อนการพัฒนา มีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

๔.๑) พัฒนาภาคเกษตรไปสู่เกษตรสมัยใหม่เพื่อต่อยอดไปสู่เศรษฐกิจชีวภาพ

(๑) พัฒนาข้าวหอมมะลิ ทุ่งกุลาร้องไห้ ทุ่งสัมฤทธิ์ รวมทั้งพื้นที่ที่มีศักยภาพอื่นๆ ให้ได้มาตรฐานเกษตรปลอดภัยและอินทรีย์ โดยพัฒนากระบวนการผลิต แปรรูป และจำหน่ายสินค้า เกษตรอินทรีย์และเกษตรชีวภาพทั้งระบบ ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการผลิตและแปรรูปโดยใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม เพื่อเพิ่มมูลค่าผลผลิตทางการเกษตร

(๒) ส่งเสริมการปลูกพืชมูลค่าสูง อาทิ พืชผัก ไม้ดอกไม้ประดับเมืองหนาว และสมุนไพร (เลย อุดรธานี สกลนคร นครพนม) โดยจัดทำฐานข้อมูลพื้นที่ปลูกพืชสมุนไพรเพื่อการบริหารจัดการ ส่งเสริมการปลูกและแปรรูป พืชสมุนไพรสำคัญในพื้นที่จังหวัดสกลนคร มหาสารคาม เลย อำนาจเจริญ และอุบลราชธานี อาทิ ขมิ้นชัน และไพล ให้มีปริมาณมากพอและมีคุณภาพตามระบบมาตรฐานการเกษตรและตามความต้องการของตลาดทั้งในและต่างประเทศ ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาพืชสมุนไพร รวมทั้งการประชาสัมพันธ์และการจัดตั้งตลาดกลาง

(๓) ส่งเสริมการเลี้ยงโคเนื้อคุณภาพสูงในพื้นที่จังหวัดสกลนคร มุกดาหาร นครพนม นครราชสีมา สุรินทร์ ชัยภูมิ บุรีรัมย์ และอุบลราชธานี และโคนม ในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา ขอนแก่น โดยสนับสนุนการปรับปรุงพันธุ์ ส่งเสริมการปลูกแปลงหญ้าและปรับปรุงคุณภาพอาหารสัตว์ พัฒนาเทคโนโลยีการเลี้ยงและทักษะเกษตรกร รวมทั้งการจัดจัดระบบมาตรฐานโรงฆ่าสัตว์ให้ได้มาตรฐานอุตสาหกรรม (GMP) และเพิ่มช่องทางการจำหน่ายและขยายตลาดไปสู่อาเซียน

(๔) ส่งเสริมให้เกิดการเชื่อมโยงและถ่ายทอดเทคโนโลยีจากภาควิชาการในการสร้างมูลค่าเพิ่มสินค้าเกษตรกรต่อยอดไปสู่อุตสาหกรรมชีวภาพอย่างเป็นรูปธรรม โดยให้สถาบันการศึกษา และสถาบันวิจัยในภาคให้มีบทบาทเป็นฐานทางวิชาการสนับสนุนการพัฒนาเชิงพื้นที่ โดยใช้ประโยชน์จากโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลที่กระจายอยู่ทุกพื้นที่ถ่ายทอดความรู้ และนำการวิจัยสู่การใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์

๔.๒) บริหารจัดการน้ำให้เพียงพอเพื่อรองรับการพัฒนา

(๑) จัดหาแหล่งน้ำและขยายพื้นที่ชลประทานในพื้นที่ที่มีศักยภาพอย่างต่อเนื่องเพื่อรองรับการเติบโตของเมืองและกิจกรรมทางเศรษฐกิจ พร้อมกับนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการน้ำให้มีประสิทธิภาพ สำหรับ ภาคเกษตร ในระดับไร่นา ขยายผลโครงการเกษตรทฤษฎีใหม่ และ โคก หนอง นา โมเดล เพื่อให้เกษตรกรสามารถทำการเกษตรได้ ในฤดูแล้ง

(๒) บริหารจัดการน้ำแบบบูรณาการเชิงลุ่มน้ำทั้งระบบ โดยดำเนินการในระดับลุ่มน้ำให้มีความสมดุลระหว่างการใช้น้ำทุกกิจกรรมกับปริมาณน้ำต้นทุน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน และมีการจัดทำแผนบริหารจัดการน้ำทั้งในระยะเร่งด่วนและระยะยาว เพื่อป้องกันความเสียหายจากอุทกภัยและภัยแล้ง

๔.๓) พัฒนาผลิตภัณฑ์พื้นถิ่นไปสู่มาตรฐานสากลเพื่อสร้างเศรษฐกิจในชุมชน อาทิ ผ้าไหม ผ้าฝ้าย ผ้าย้อมคราม ในพื้นที่กาฬสินธุ์ ขอนแก่น ชัยภูมิ นครราชสีมา สุรินทร์ สกลนคร อุดรธานี เลย หนองบัวลำภู บึงกาฬ และจังหวัดที่มีศักยภาพ เป็นต้น

(๑) ยกระดับมาตรฐานสินค้ากลุ่มผ้าไหม ผ้าฝ้าย ผ้าย้อมคราม และส่งเสริมพื้นที่ที่มีศักยภาพให้ก้าวไปสู่การเป็นศูนย์กลางแฟชั่นในระดับภูมิภาค โดยการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี สร้างนวัตกรรมเพิ่มมูลค่าสินค้า สร้างอัตลักษณ์ และคุณค่าของผ้าทออีสาน โดยสร้างเรื่องราวของลวดลายสีสันเชื่อมโยงกับวัฒนธรรม พัฒนาคุณภาพสินค้า ออกแบบ สี ลวดลาย ตราสัญลักษณ์ พัฒนาและยกระดับผลิตภัณฑ์ตลอดห่วงโซ่การผลิตให้หลากหลาย

(๒) พัฒนาผู้ประกอบการและนักออกแบบรุ่นใหม่ ในการออกแบบและการจัดการสินค้าให้ทันสมัย พัฒนาระบบตลาด สร้างความเชื่อมโยงระหว่างวิสาหกิจชุมชนและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกับภาคอุตสาหกรรม

(๓) ส่งเสริมการจับคู่ธุรกิจเพื่อสร้างโอกาสทางธุรกิจ พัฒนากระบวนการผลิตตั้งแต่การปลูกหม่อน ฝ้าย คราม เลี้ยงไหม แปรรูป การสร้างเรื่องราวให้เชื่อมโยงกับเอกลักษณ์ ภูมิปัญญาและวัฒนธรรมการดำรงชีวิตแบบพื้นถิ่น

๔.๔) พัฒนาเมือง เขตเศรษฐกิจพิเศษและเมืองชายแดน รวมทั้งพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (NeEC-Bioeconomy) ให้เป็นพื้นที่เศรษฐกิจหลักของภาค

(๑) พัฒนาเมืองขอนแก่นให้เป็นเมืองอัจฉริยะที่มีความน่าอยู่ โดยพัฒนาให้เป็นเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและศูนย์กลางบริการทางการแพทย์ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจในยุคดิจิทัลให้มีความสามารถในการแข่งขัน ในระดับนานาชาติ พัฒนาเมืองนครราชสีมา เมืองมุกดาหาร และเมืองหนองคาย ให้เป็นเมืองน่าอยู่ที่เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ สังคม และการบริการให้กับพื้นที่โดยรอบ โดยเน้นการต่อยอดจากฐานเศรษฐกิจที่มีในพื้นที่ เพื่อให้เกิดการกระจายความเจริญไปสู่พื้นที่โดยรอบ ยกระดับระบบโครงสร้างพื้นฐานในเมืองให้ครอบคลุมและได้มาตรฐานเพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการของคนทุกกลุ่ม รวมทั้งวางแผน เพื่อสงวนและรักษาพื้นที่สีเขียวอย่างเป็นระบบ เพื่อป้องกันการรุกล้ำพื้นที่สีเขียวจากการขยายตัวของเมืองในอนาคต และส่งเสริมการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ

(๒) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเชื่อมโยงชายแดน โดยเร่งก่อสร้างสะพานมิตรภาพไทย - ลาว แห่งที่ ๕ (บึงกาฬ-ปากซัน) พัฒนาเส้นทางใหม่เชื่อมโยงบึงกาฬ-อุดรธานี และรถไฟความเร็วสูง เพื่อเชื่อมโยงโครงข่ายเส้นทางคมนาคมระหว่างไทย ลาว เวียดนาม และจีน ให้มีความสะดวก ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง

(๓) พัฒนาพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดน มุกดาหาร นครพนม และหนองคาย ให้มีความพร้อมสำหรับรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน และเป็นศูนย์กลางความเจริญในการกระจายความเจริญไปยังพื้นที่โดยรอบ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพในการลงทุนและสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการพัฒนาเศรษฐกิจชายแดน พร้อมทั้งเร่งรัดการดำเนินงานโครงการและมาตรการสำคัญในเขตเศรษฐกิจพิเศษให้มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและบริการ CIQ ที่ได้มาตรฐานสากล

(๔) พัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ **(NeEC-Bioeconomy)** ในพื้นที่จังหวัดหนองคาย อุดรธานี ขอนแก่น นครราชสีมา ให้เกิดความเชื่อมโยงไปยังพื้นที่ที่มีศักยภาพ อาทิ พื้นที่ภาคเหนือตอนล่าง พื้นที่ตามแนวระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (EWEC) เพื่อเชื่อมโยงไปยัง สปป.ลาว เวียดนาม และต่อเนื่องไปยังจีนซึ่งเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจของโลก และเชื่อมโยงกับพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) โดยมีโครงข่ายคมนาคมเชื่อมโยงทั้งทางบก ทางรถไฟ ทางอากาศ สู่อุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ของประเทศ อาทิ อุตสาหกรรมระบบราง ท่าเรือบก (Dry Port)

๔.๕) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวสำคัญและแหล่งท่องเที่ยวชุมชนให้ได้มาตรฐาน

(๑) พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงประเพณีวัฒนธรรมในทุกพื้นที่ โดยส่งเสริมชุมชนในการสร้างสรรค์กิจกรรม อาทิ ท่องเที่ยวสุขภาพ เทศกาลประจำถิ่น โฆษณาประชาสัมพันธ์แก่นักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทยและต่างประเทศ เพื่อสร้าง การรับรู้สินค้า บริการ แหล่งท่องเที่ยวที่สะท้อนอัตลักษณ์ของชุมชน และเมืองเก่า ได้แก่ เมืองเก่าบุรีรัมย์ เมืองเก่าพิมาย เมืองเก่าสุรินทร์ เมืองเก่านครราชสีมา และเมืองเก่าสกลนคร พัฒนาแบรนด์และสื่อสารความแตกต่างของชุมชนต่างๆ ในรูปแบบการเล่าเรื่อง (Storytelling)

(๒) พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวอารยธรรมอีสานใต้ในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี โดยบูรณาการกิจกรรมแผนท่องเที่ยวในแต่ละจังหวัดให้เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวในเขตอารยธรรมอีสานใต้ และเชื่อมโยงสู่ประเทศลาว กัมพูชา และเวียดนาม เพื่อเพิ่มระยะเวลาพำนัก และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อหัวของกลุ่มนักท่องเที่ยวคุณภาพ พัฒนาสินค้าและบริการที่มีจุดเด่นหรืออัตลักษณ์ที่สร้างจากทุนทางวัฒนธรรม พัฒนาบุคลากรและผู้ประกอบการการท่องเที่ยว วิถีใหม่รักษามาตรฐานการให้บริการ จัดทำกิจกรรมการท่องเที่ยวให้ท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปี พัฒนาระบบโลจิสติกส์สนับสนุนนักท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบไปสู่แหล่งท่องเที่ยว ดูแลความปลอดภัยและสุขลักษณะให้นักท่องเที่ยว

(๓) พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีชีวิตลุ่มน้ำโขงในพื้นที่จังหวัดเลย หนองคาย บึงกาฬ นครพนม มุกดาหาร อำนาจเจริญ อุบลราชธานี และสกลนคร และพัฒนาเส้นทางเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน อาทิ สี่เหลี่ยมวัฒนธรรมล้านช้าง เลย-อุดรธานี-หนองบัวลาภู-หนองคาย-สปป.ลาว โดยพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการ ให้สอดคล้องกับกระแสความนิยมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของสองฝั่งโขง พัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลาย อาทิ การท่องเที่ยว/พักผ่อน ชมทัศนียภาพ และวิถีชีวิตลุ่มแม่น้ำโขง (Leisure/Lifestyle) การท่องเที่ยวด้วยจักรยานและการเดินทางแบบคาราวาน (Cycling/CaravanTours) การท่องเที่ยวเชิงมหกรรม (Festivals/Events) เป็นต้น พัฒนาถนนเชื่อมโยงระหว่างแหล่งท่องเที่ยว พัฒนาท่าเรือและการท่องเที่ยวทางน้ำให้ได้มาตรฐานความปลอดภัย ส่งเสริมการบริหารจัดการที่เกิดจากชุมชน เพื่อสร้างงานและรายได้

(๔) พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวยุคก่อนประวัติศาสตร์ในจังหวัดขอนแก่น กาฬสินธุ์ อุดรธานี หนองบัวลำภู และชัยภูมิ โดยพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและพิพิธภัณฑ์ให้เป็นแหล่งเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์และมีชีวิต ออกแบบการจัดแสดงนิทรรศการ มัลติมีเดีย หรือกิจกรรมต่างๆ ให้ผู้ชมมีส่วนร่วม มีความสนุกรื่นรมย์เสมอ (play and learn) ทั้งภาษาไทย และต่างประเทศ เพื่อขยายฐานนักท่องเที่ยวที่สนใจ ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวให้ ได้มาตรฐาน โฆษณาประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง พัฒนาระบบขนส่งสาธารณะเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้เข้าถึงได้ง่ายและกลับมาได้บ่อยครั้ง

(๕) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกให้ได้มาตรฐาน ดูแลความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว และพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงในลักษณะเครือข่ายเพื่อกระจายนักท่องเที่ยวจากเมืองหลักไปสู่ชุมชนและท้องถิ่น เชื่อมโยงกิจกรรมการท่องเที่ยวระหว่างภาคเอกชน กับชุมชนและท้องถิ่น ทั้งในประเทศและกับประเทศเพื่อนบ้านที่สอดคล้องกับ ความต้องการของนักท่องเที่ยว รวมทั้งพัฒนาทักษะฝีมือบุคลากรในภาคบริการ และการท่องเที่ยว จัดฝึกอบรมมัคคุเทศก์ ด้านภาษาต่างประเทศ นอกจากนั้นพัฒนาสินค้า OTOP สินค้าวิสาหกิจชุมชนของที่ระลึก ร้านอาหาร ที่พัก ให้มีคุณภาพดี โดยเน้น การให้บริการด้านอาหารพื้นถิ่นที่สะอาดปลอดภัย รวมถึงระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว

๔.๖) ยกระดับคุณภาพชีวิตให้ได้มาตรฐานและแก้ปัญหาความยากจนให้กับผู้มีรายได้น้อย เพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

(๑) พัฒนาอาชีพและรายได้ของผู้มีรายได้น้อย โดยสร้างโอกาสให้กลุ่มผู้มีรายได้น้อย มีที่ดินทำกินของตนเอง ส่งเสริมการมีอาชีพ สนับสนุนปัจจัยการผลิตและแหล่งเงินทุนในการประกอบอาชีพ ยกระดับฝีมือ และอบรมให้ความรู้ เพื่อให้มีรายได้เสริมและเกิดความมั่นคงทางรายได้ตามแนวทางโคก หนอง นา โมเดล และเกษตรทฤษฎีใหม่

(๒) พัฒนาระบบการป้องกันและควบคุมโรคเฉพาะถิ่น แก้ปัญหาโรคพยาธิใบไม้ตับในพื้นที่เสี่ยง อาทิ จังหวัดขอนแก่น สกลนคร ร้อยเอ็ด หนองบัวลำภู กาฬสินธุ์ อำนาจเจริญ มหาสารคาม อุดรธานี นครพนม และยโสธร โดยส่งเสริมการเรียนรู้ในการป้องกันโรคพยาธิใบไม้ในตับให้แก่ประชาชน ทั้งในชุมชนและเยาวชนในสถานศึกษา ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและค่านิยมในการบริโภคอาหารปรุงสุกจากปลาน้ำจืดมีเกล็ด กำจัดสิ่งปฏิกูลจากชุมชนบริเวณรอบแหล่งน้ำอย่างถูกหลักสุขาภิบาล สร้างเครือข่ายโรงพยาบาลในการคัดกรอง เฝ้าระวัง วินิจฉัย และรักษาโรคพยาธิใบไม้ในตับและผู้ป่วยมะเร็งท่อน้ำดี พร้อมทั้งพัฒนาระบบคัดกรอง กลุ่มเสี่ยงและระบบฐานข้อมูลเพื่อติดตามการทำงาน

(๓) พัฒนาโภชนาการแม่และเด็ก โดยส่งเสริมการบริโภคไอโอดีนและให้ความรู้แก่พ่อแม่ หรือผู้ดูแลในด้านโภชนาการ ที่เหมาะสม ตั้งแต่เริ่มตั้งครรภ์ และวิธีการเลี้ยงดูเด็กที่เหมาะสม เพื่อกระตุ้นการพัฒนาเด็กในช่วง ๐-๓ ปีแรก และยกระดับศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในชุมชนและพื้นที่ห่างไกลให้ได้มาตรฐาน เพื่อเสริมสร้างศักยภาพเด็กก่อนวัยเรียนให้มีพัฒนาการความพร้อมทั้งทักษะสมอง ร่างกาย และสังคม

๔.๗) ตัวอย่างแผนงานสำคัญ

๑) แผนงานเพิ่มศักยภาพการผลิตข้าวหอมมะลิทุ่งกุลาร้องไห้ สู่มาตรฐานเกษตรอินทรีย์ ทุ่งกุลาร้องไห้

(๑) สาระสำคัญ ส่งเสริมการวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการเกษตร ตลอดจนภูมิปัญญา และองค์ความรู้ ที่นำไปสู่การเพิ่มประสิทธิภาพและพัฒนากระบวนการผลิตและการแปรรูปที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงในเชิงพาณิชย์ รวมทั้งยกระดับคุณภาพมาตรฐานและการยอมรับของผู้บริโภคทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งต้องมีการพัฒนาทั้งตัวมาตรฐาน กระบวนการตรวจรับรอง และการตรวจสอบย้อนกลับให้เกษตรกรสามารถเข้าถึงได้อย่างกว้างขวาง และไม่เป็นภาระต้นทุนการผลิต โดยสนับสนุนกระบวนการผลิตสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ของเกษตรกร กลุ่มเกษตรกรให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพมาตรฐาน เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตร ตลอดจนพัฒนาระบบกระบวนการรับรองให้มีความรวดเร็ว และระบบการตรวจสอบย้อนกลับ เพื่อใช้ ในการติดตามตรวจสอบที่ต้นทาง

(๒) ห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) ของแผนงาน

ต้นทาง	กลางทาง	ปลายทาง
• การจัดทำฐานข้อมูลเกษตรอินทรีย์ • วิจัยและพัฒนาพันธุ์ • การบริหารจัดการน้ำในพื้นที่ • ตรวจรับรองมาตรฐาน • ระบบตรวจสอบย้อนกลับสินค้าเกษตรที่ได้มาตรฐาน • การถ่ายทอดเทคโนโลยีการเกษตร พัฒนาคุณภาพดิน	• วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ • ส่งเสริมการแปรรูปโดยใช้นวัตกรรม พัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีความหลากหลาย และได้มาตรฐานทั้งใน และต่างประเทศ	• ประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการบริโภค • เพิ่มช่องทางการตลาดออนไลน์ และออฟไลน์ • การสำรวจความต้องการสินค้าเกษตรอินทรีย์ (ตลาดเฉพาะ) • การสร้างตราสินค้า

๒) แผนงานพัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ฐานเศรษฐกิจชีวภาพ (NeEC-Bioeconomy)

(๑) สาระสำคัญ เน้นส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของกระบวนการผลิตสำหรับอุตสาหกรรมชีวภาพ และพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมชีวภาพเป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆ โดยสร้างมูลค่าเพิ่มจากวัตถุดิบชีวภาพ รวมถึงการพัฒนาระบบจัดการเทคโนโลยีและทรัพย์สินทางปัญญาทางชีวภาพ รวมทั้งส่งเสริมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมชีวภาพในการสร้างนวัตกรรม ให้คำแนะนำและสนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีร่วมกันระหว่างผู้ประกอบการ สถานศึกษา และหน่วยงานวิจัยของภาครัฐ เพื่อสร้างความเข้มแข็งของเศรษฐกิจภายในภาคให้มีการเจริญเติบโต

(๒) ห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) ของแผนงาน

ต้นทาง	กลางทาง	ปลายทาง
• การส่งเสริมการลงทุนเพื่อสนับสนุนและผลักดันการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ • การจัดตั้งศูนย์ทดสอบห้องปฏิบัติการหรือเครื่องมืออุปกรณ์ที่ทันสมัยและได้มาตรฐานสากล • การส่งเสริมการทำเกษตรสมัยใหม่ โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อเพิ่ม ผลิตภาพและผลผลิตทางการเกษตร	• การสร้างมูลค่าเพิ่มจากวัตถุดิบชีวภาพ • การต่อยอดงานวิจัย เพื่อสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมชีวภาพ	• การเพิ่มช่องทางการตลาดออนไลน์และออฟไลน์ • การสร้างความตระหนักของผู้บริโภคผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมชีวภาพ

๒. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด ๕ ปี ปีงบประมาณ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

เป้าหมายการพัฒนากลุ่มจังหวัด

"เกษตรสร้างมูลค่า ศูนย์กลางการค้า โลจิสติกส์ การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เชื่อมโยงในภูมิภาค"

คำนิยาม

วิสัยทัศน์	ความหมาย
เกษตรสร้างมูลค่า	การเพิ่มมูลค่าผลผลิต ผลิตภัณฑ์สินค้าเกษตรที่ได้มาตรฐานความปลอดภัย มีความโดดเด่นและเอกลักษณ์ของกลุ่มจังหวัด ได้แก่ เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น เกษตรปลอดภัย เกษตรอินทรีย์ เกษตรชีวภาพ เกษตรแปรรูป เกษตรอัจฉริยะ และระบบนิเวศการเกษตร
ศูนย์กลางเชื่องโยงการค้าโลจิสติกส์	กลุ่มจังหวัดมีโครงสร้างพื้นฐาน ระบบสาธารณูปโภค ทรัพยากรบุคคล พร้อมกลไก เครื่องมือ เพื่อการสนับสนุนการค้า การลงทุน การค้าชายแดน ให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน
การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์	เป็นการเพิ่มมูลค่าเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ด้านการท่องเที่ยว และกีฬาของกลุ่มจังหวัด จากฐานทรัพยากรที่มีอยู่ และการสร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่และบริการที่หลากหลาย โดยเชื่อมโยงอัตลักษณ์ร่วมด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดตามความต้องการของตลาด

พันธกิจ

๑) สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตรด้วยอุตสาหกรรมแปรรูป และมาตรฐานเกษตรสร้างมูลค่า

๒) พัฒนาสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการและส่งเสริมการตลาด เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ

๓) สนับสนุนและส่งเสริมความเข้มแข็งให้แก่วิสาหกิจชุมชน สหกรณ์ ผู้ประกอบการ ในด้านการพัฒนาระบบสารสนเทศด้านการบริหารจัดการ และการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ เพื่อเชื่อมโยงธุรกิจการค้าสู่สากล

ตัวชี้วัดความสำเร็จตามเป้าหมายการพัฒนากลุ่มจังหวัด

๑) มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมกลุ่มจังหวัดภาคการเกษตรเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๓ เมื่อสิ้นสุดแผนการพัฒนา (จากเดิม ร้อยละ ๕ ฐานข้อมูลปี ๒๕๖๒ เท่ากับ ร้อยละ -๕.๖๐)

๒) รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒ เมื่อสิ้นสุดแผนการพัฒนา (จากเดิม ร้อยละ ๓ ฐานข้อมูลปี ๒๕๖๒ เท่ากับ ร้อยละ -๕๕.๙๙)

๓) อัตราการขยายตัวภาคบริการเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๓ เมื่อสิ้นสุดแผนการพัฒนา (ฐานข้อมูลปี ๒๕๖๒ เท่ากับ ร้อยละ ๓.๓๓)

๔) อัตราการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่ป่าไม้ในกลุ่มจังหวัดเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๐.๒๐ เมื่อสิ้นสุดแผนการพัฒนา

๕) ร้อยละประชากรที่อยู่ใต้เส้นความยากจนลดลง ร้อยละ ๑๐ เมื่อสิ้นสุดแผนการพัฒนา (ฐานข้อมูลปี ๒๕๖๒ เท่ากับ ร้อยละ ๙.๗๐)

ผลสัมฤทธิ์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุดการดำเนินงานตามแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๒ (กลุ่มจังหวัดโขง-ชี-มูล) พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐

๑) ผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัด (Gross Provincial Products: GPP) เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๓ จากกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในด้านการเกษตร การบริหาร และการท่องเที่ยว ได้ผลผลิตตามเป้าหมายและเกิดผลลัพธ์ตรงตามวัตถุประสงค์

๒) รายได้ภาคการเกษตรที่เกิดขึ้นจากการส่งเสริม สนับสนุน และยกระดับด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม ทำให้มีผลผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น มีการแปรรูปผลิตภัณฑ์เพื่อสร้างมูลค่าตามความต้องการของผู้บริโภค ผ่านช่องทางการตลาดที่หลากหลาย ผลผลิตและผลิตภัณฑ์ได้รับการรับรองมาตรฐาน บนฐานข้อมูล (Big Data) และ Platform ทางการเกษตร

๓) รายได้ภาคการค้า การบริการ และการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น จากกิจกรรมการดำเนินงานส่งเสริม การท่องเที่ยวและกีฬาของกลุ่มจังหวัด ที่มีต้นทุนทางวัฒนธรรม ประเพณี ทรัพยากร ที่มีความหลากหลาย และการสร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่และบริการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวทุกช่วงวัย ด้วยการเชื่อมโยงอัตลักษณ์ร่วม ด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด โดยภาคการค้า และการบริการ ระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ เส้นทางคมนาคมขนส่ง ระบบโลจิสติกส์ ได้รับการพัฒนาเติบโต สอดคล้องตามกิจกรรมภาคการผลิตสาขาที่เกี่ยวข้องภายในกลุ่มจังหวัด

ประเด็นการพัฒนาของกลุ่มจังหวัด

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๒ ได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด ไว้ ๕ ประเด็นการพัฒนา ดังนี้

ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การส่งเสริมเกษตรสร้างมูลค่า

ประเด็นการพัฒนาที่ ๒ เสริมสร้างขีดความสามารถด้านการค้าการลงทุน

ประเด็นการพัฒนาที่ ๓ เพิ่มมูลค่าเศรษฐกิจสร้างสรรค์ด้านการท่องเที่ยวและกีฬา

ประเด็นการพัฒนาที่ ๔ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สร้างโอกาส และความเสมอภาคทางสังคม และความมั่นคง

ประเด็นการพัฒนาที่ ๕ การสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๓. แผนพัฒนาจังหวัด ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

เป้าหมายการพัฒนาจังหวัด

“เมืองน่าอยู่ทันสมัย การเกษตรปลอดภัยมูลค่าสูง เศรษฐกิจชีวภาพ ศูนย์กลางการค้า การลงทุน เมืองท่องเที่ยวแห่งความสุขหลายมิติสู่สากล”

วัตถุประสงค์

๑) เพื่อเสริมสร้างศักยภาพการพัฒนาจังหวัดให้เป็นเมืองน่าอยู่ทันสมัย ส่งเสริมคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน ทั้งทางด้านการศึกษา ด้านสุขภาพ ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การเข้าถึงระบบสาธารณูปโภคและระบบบริการภาครัฐ และมีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิต

๒) เพื่อส่งเสริมให้การเกษตรสามารถยกระดับการผลิตให้มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐาน เพื่อสร้างมูลค่าสินค้าการเกษตร ให้ตอบสนองต่อความต้องการด้วยระบบตลาดนำการผลิต โดยใช้ข้อมูลพื้นฐานด้านการเกษตร (Bio Data) และดิจิทัลแพลตฟอร์ม เป็นเครื่องมืออในการดำเนินการ

๓) เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) ด้วยการนำเทคโนโลยีชีวภาพมาใช้เป็นการเพิ่มคุณค่า หรือประยุกต์การใช้งานและแปรรูปผลิตภัณฑ์ได้จากการเกษตร และการนำเทคโนโลยีชีวภาพมาใช้ประโยชน์เชิงเศรษฐกิจ ทำให้เป็นเศรษฐกิจชีวภาพ

๔) เพื่อเสริมสร้างศักยภาพทางด้านการค้าการลงทุนในพื้นที่จังหวัดเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด ภูมิภาค และต่างประเทศ

๕) ภาคการท่องเที่ยวได้รับการพัฒนาและเพิ่มศักยภาพ โดยมีรายได้จากการท่องเที่ยวรวมเพิ่มขึ้นตามเกณฑ์ตัวชี้วัดที่จังหวัดกำหนดในแผนพัฒนาจังหวัด

ตัวชี้วัดความสำเร็จตามเป้าหมายการพัฒนาจังหวัด

๑) มูลค่าการเพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคการเกษตรของจังหวัด (GPP) เพิ่มขึ้น เป้าหมาย ๕ ปี ร้อยละ ๒ ต่อปี

๒) มูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒ ต่อปี

๓) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้ทางการท่องเที่ยว ร้อยละ ๒ ต่อปี

ประเด็นการพัฒนาของจังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ได้กำหนดประเด็นการพัฒนาจังหวัดไว้ ๕ ประเด็นการพัฒนา ตามลำดับความสำคัญ ดังนี้

ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การพัฒนาเมืองน่าอยู่ทันสมัย

ประเด็นการพัฒนาที่ ๒ การส่งเสริมเกษตรปลอดภัยมูลค่าสูง

ประเด็นการพัฒนาที่ ๓ การส่งเสริมเศรษฐกิจชีวภาพ

ประเด็นการพัฒนาที่ ๔ การพัฒนาศูนย์กลางการค้าการลงทุน

ประเด็นการพัฒนาที่ ๕ การส่งเสริมเมืองท่องเที่ยวแห่งความสุขหลายมิติสู่สากล

ประเด็นการพัฒนาที่ ๑ การพัฒนาเมืองน่าอยู่ทันสมัย

วัตถุประสงค์

๑) การสร้างเสริมพลเมืองให้มีสุขภาพและคุณภาพชีวิตที่ดี

๒) การพัฒนาและยกระดับคุณภาพทางการศึกษาทุกระดับให้มีคุณภาพ

๓) ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก เพียงพอ ทันสมัย เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ

๔) พัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๕) ประชาชนมีความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

เป้าหมายและตัวชี้วัด

๑) เด็กไทยมีระดับสติปัญญาเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ (วัดปี ๒๕๖๙)

(๑.๑) ร้อยละ ๙๐ เด็กอายุ ๐-๕ ปี ได้รับการตรวจประเมินพัฒนาการ

(๑.๒) ร้อยละ ๘๕ เด็กอายุ ๐-๕ ปี มีพัฒนาการสมวัย

(๑.๓) ร้อยละ ๗๐ ของเด็กพัฒนาล่าช้าได้รับการกระตุ้นพัฒนาการด้วย TED๔I หรือเครื่องมือมาตรฐานอื่น

๒) ร้อยละของผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐานเพิ่มขึ้น

๓) ร้อยละของระบบสาธารณูปโภคที่เสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชน เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๓ ต่อปี

๔) ร้อยละของโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภคที่ได้รับการยกระดับมาตรฐาน เพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชนเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๓ ต่อปี

๕) มีศูนย์เรียนรู้การจัดการเขยะเหลือศูนย์สู่ชุมชนคาร์บอนต่ำ จำนวน ๒๕ ศูนย์ (ปีละ ๒๕ ศูนย์)

๖) สัดส่วนการใช้พลังานทดแทนเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๑ ต่อปี

๗) สถิติอาชาญากรรมลดลง ร้อยละ ๒๕ ต่อปี

ค่าเป้าหมายรายปี/ตัวชี้วัด

วัตถุประสงค์	เป้าหมายและตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				
		พ.ศ. ๒๕๖๖	พ.ศ. ๒๕๖๗	พ.ศ. ๒๕๖๘	พ.ศ. ๒๕๖๙	พ.ศ. ๒๕๗๐
๑. การสร้างเสริมพลเมืองให้มีสุขภาพและคุณภาพชีวิตที่ดี	๑. เด็กไทยมีระดับสติปัญญาเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ๑๐๐				วัดปี ๒๕๖๙	
	๑.๑ เด็กอายุ ๐ - ๕ ปี ได้รับการตรวจประเมินพัฒนาการ	๙๐	๙๐	๙๐	๙๐	๙๐
	๑.๒ เด็กอายุ ๐ - ๕ ปี มีพัฒนาการสมวัย	๘๕	๘๕	๘๕	๘๕	๘๕
	๑.๓ ร้อยละของเด็กพัฒนาล่าช้าได้รับการกระตุ้นพัฒนาการด้วย TEDA๔I หรือเครื่องมือมาตรฐานอื่น	๗๕	๗๕	๗๕	๗๕	๗๕

๒. การพัฒนาและยกระดับคุณภาพทางการศึกษาทุกระดับให้มีคุณภาพ	๒. ร้อยละของผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐานเพิ่มขึ้น	๕	๕	๕	๕	๕
๓. ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกเพียงพอ ทันสมัย เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ	๓. ร้อยละของระยะทาง เส้นทางคมนาคมที่ได้รับการยกระดับมาตรฐานทางที่เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๓ ต่อปี	๓	๓	๓	๓	๓
	๔. ร้อยละของโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภคที่ได้รับการยกระดับมาตรฐาน เพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชนเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๓ ต่อปี เป้าหมาย ๕ ปี ร้อยละ ๑๕	๓	๓	๓	๓	๓
๔. พัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	๕. มีศูนย์เรียนรู้การจัดการขยะเหลือศูนย์สู่ชุมชนคาร์บอนต่ำ จำนวน ๒๕ ศูนย์ (ปีละ ๒๕ ศูนย์)	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕
	๖. สัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๑ ต่อปี	๑	๑	๑	๑	๑
๕. ประชาชนมีความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	๗. สถิติอาชญากรรมลดลง ร้อยละ ๒๕ ต่อปี	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕

แนวทางการพัฒนา/กลยุทธ์

๑) การขับเคลื่อนให้จังหวัดอุบลราชธานีเป็นศูนย์กลางสุขภาพ (Medical Hub) เป็นศูนย์กลางการรักษาผู้ป่วยที่เด่นชัดและโดดเด่นเฉพาะด้าน

๒) การพัฒนาเป็นเมืองสุขภาวะดี มีความพร้อมในการตอบสนองทุกความต้องการของผู้อยู่อาศัยในทุกด้าน และมีสิ่งอำนวยความสะดวก

๓) พัฒนาระบบความปลอดภัยและโครงสร้างพื้นฐาน

๔) ส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาการเข้าถึงบริการทางด้านการศึกษาอย่างเท่าเทียม

๕) การรักษาความมั่นคงของชาติและความปลอดภัยของประชาชน

๖) การพัฒนาพลังงานทดแทนและพลังงานสะอาด

๗) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ประเด็นการพัฒนาที่ ๒ การส่งเสริมเกษตรปลอดภัยมูลค่าสูง

วัตถุประสงค์

๑) เพื่อส่งเสริมให้เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรยกระดับการผลิตให้มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐาน รวมทั้งสร้างมูลค่าสินค้าเกษตร เพื่อตอบสนองความต้องการด้วยระบบตลาดนำการผลิตบนพื้นฐานข้อมูล Big Data ด้านการเกษตรและใช้ประโยชน์จากจากดิจิทัลแพลตฟอร์ม

๒) เพื่อสร้างความภาคภูมิใจในอาชีพเกษตรกรรม สามารถพึ่งพาตนเองได้ มีการถ่ายทอดความรู้อย่างต่อเนื่องเกิดการรวมกลุ่มเกษตรกรและเชื่อมโยงเครือข่ายกับภายนอกอย่างเข้มแข็งและลดความเหลื่อมล้ำทางรายได้

๓) เพื่อส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถปรับตัวและสร้างภูมิคุ้มกันรองรับการเกิดภัยพิบัติธรรมชาติและโรคระบาด

เป้าหมายและตัวชี้วัด

๑) อัตราการเจริญเติบโตด้านภาคการเกษตรเพิ่มขึ้น เป้าหมาย ๕ ปี ร้อยละ ๒ ต่อปี

๒) การผลิตสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ของจังหวัดมีคุณภาพมาตรฐานเพิ่มขึ้น เป้าหมาย ๕ ปี ร้อยละ ๒ ต่อปี

๓) รายได้เฉลี่ยทางการเกษตรของเกษตรกรเพิ่มขึ้น เป้าหมาย ๕ ปี จากเดิม ๘๑,๔๐๖ บาท เป็น ๘๙,๙๗๙ บาท

๔) จำนวนพื้นที่การเกษตรที่ได้รับประโยชน์จากการพัฒนาแหล่งน้ำเพิ่มขึ้น เป้าหมาย ๕ ปี จำนวน ๑๖,๐๐๐ ไร่

ค่าเป้าหมายรายปี/ตัวชี้วัด

วัตถุประสงค์	เป้าหมายและตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				
		พ.ศ. ๒๕๖๖	พ.ศ. ๒๕๖๗	พ.ศ. ๒๕๖๘	พ.ศ. ๒๕๖๙	พ.ศ. ๒๕๗๐
๑. เพื่อส่งเสริมให้เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรยกระดับการผลิตให้มีประสิทธิภาพ และได้มาตรฐาน รวมทั้ง สร้างมูลค่าสินค้าเกษตร เพื่อตอบสนองความต้องการด้วยระบบตลาดนำการผลิตบนพื้นฐานข้อมูล Big Data ด้านการเกษตรและใช้ประโยชน์จากดิจิทัลแพลตฟอร์ม	๑. อัตราการเจริญเติบโต ด้านภาคการเกษตรเพิ่มขึ้น เป้าหมาย ๕ ปี ร้อยละ ๒ ต่อปี	๒	๒	๒	๒	๒
	๒. การผลิตสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ของจังหวัด มีคุณภาพมาตรฐานเพิ่มขึ้น เป้าหมาย ๕ ปี ร้อยละ ๒ ต่อปี	๒	๒	๒	๒	๒

วัตถุประสงค์	เป้าหมายและตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				
		พ.ศ. ๒๕๖๖	พ.ศ. ๒๕๖๗	พ.ศ. ๒๕๖๘	พ.ศ. ๒๕๖๙	พ.ศ. ๒๕๗๐
๒. เพื่อสร้างความภาคภูมิใจในอาชีพเกษตรกรรม สามารถพึ่งพาตนเองได้ มีการถ่ายทอดความรู้อย่างต่อเนื่องเกิดการรวมกลุ่มเกษตรกรและเชื่อมโยงเครือข่ายกับภายนอกอย่างเข้มแข็งและลดความเหลื่อมล้ำทางรายได้	๓. รายได้เฉลี่ยทางการเกษตรของเกษตรกรเพิ่มขึ้น เป้าหมาย ๕ ปี จากเดิม ๘๑,๔๐๖ บาท เป็น ๘๙,๘๗๙ บาท	๘๓,๐๓๔	๘๔,๙๕๐	๘๖,๓๘๙	๘๘,๑๑๗	๘๙,๘๗๙
๓. เพื่อส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถปรับตัวและสร้างภูมิคุ้มกันรองรับการเกิดภัยพิบัติธรรมชาติและโรคระบาด	๔. จำนวนพื้นที่การเกษตรที่ได้รับประโยชน์จากการพัฒนาแหล่งน้ำเพิ่มขึ้น เป้าหมาย ๕ ปี จำนวน ๑๖,๐๐๐ ไร่	๓,๐๐๐	๓,๐๐๐	๓,๐๐๐	๓,๐๐๐	๔,๐๐๐

แนวทางการพัฒนา/กลยุทธ์

๑) ส่งเสริมการผลิต การแปรรูป และบริหารจัดการสินค้าเกษตรมูลค่าสูงสู่สากล

๒) ส่งเสริมพัฒนาเกษตรกร สถาบันเกษตร และวิสาหกิจชุมชน เป็นผู้ประกอบการธุรกิจสมัยใหม่อย่างครบวงจร

๓) สร้างภูมิคุ้มกันทางการเกษตรต่อการเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติและโรคระบาด

๔) ส่งเสริมพลังงานทดแทนเศรษฐกิจฐานราก และอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรดินและน้ำ เพื่อการทำการเกษตร มูลค่าสูง

ประเด็นการพัฒนาที่ ๓ การส่งเสริมเศรษฐกิจชีวภาพ

วัตถุประสงค์

๑) ส่งเสริมการนำผลงานวิจัย เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจชีวภาพมาประยุกต์ใช้งาน และยกระดับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทางชีวภาพของพื้นที่อย่างมีมาตรฐาน

๒) สร้างมูลค่าเพิ่ม และมูลค่าใหม่จากทรัพยากรทางชีวภาพของพื้นที่

เป้าหมายและตัวชี้วัด

๑) จำนวนเกษตรกร และผู้ประกอบการที่ได้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยีและพัฒนาความรู้ ทักษะ ในการใช้ประโยชน์จากฐานทรัพยากรชีวภาพ จำนวน ๔,๐๐๐ ราย

๒) จำนวนสินค้านวัตกรรมที่พัฒนาขึ้นจากฐานทรัพยากรชีวภาพ จำนวน ๒๐๐ รายการ

๓) มูลค่าทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์ทรัพยากรชีวภาพของพื้นที่ ๖๐๐ ล้านบาท

ค่าเป้าหมายรายปี/ตัวชี้วัด

วัตถุประสงค์	เป้าหมายและตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				
		พ.ศ. ๒๕๖๖	พ.ศ. ๒๕๖๗	พ.ศ. ๒๕๖๘	พ.ศ. ๒๕๖๙	พ.ศ. ๒๕๗๐
๑. ส่งเสริมการนำผลงานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจชีวภาพมาประยุกต์ใช้งาน และยกระดับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทางชีวภาพของพื้นที่อย่างมีมาตรฐาน	๑. จำนวนเกษตรกร และผู้ประกอบการที่ได้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยีและพัฒนาความรู้ ทักษะในการใช้ประโยชน์จากฐานทรัพยากรชีวภาพ จำนวน ๔,๐๐๐ ราย	๕๐๐	๕๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐	๑,๐๐๐
	๒. จำนวนสินค้านวัตกรรมที่พัฒนาขึ้นจากฐานทรัพยากรชีวภาพ จำนวน ๒๐๐ รายการ	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐
๒. สร้างมูลค่าและมูลค่าใหม่จากทรัพยากรทางชีวภาพของพื้นที่	๓. มูลค่าทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์ทรัพยากรชีวภาพของพื้นที่ ๖๐๐ ล้านบาท	๕๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๕๐	๒๐๐

แนวทางการพัฒนา/กลยุทธ์

๑) ถ่ายทอดเทคโนโลยี ผลงานวิจัยและนวัตกรรมให้แก่เกษตรกร กลุ่มเกษตรกรและผู้ประกอบการ เพื่อให้สามารถแปรรูปและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทางชีวภาพของพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒) สร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ส่งเสริมมาตรฐาน และส่งเสริมการเข้าถึงการตรวจสอบและรับรองมาตรฐานการแปรรูปผลิตผลสำคัญจากฐานชีวภาพสู่สากล

๓) สร้างผลิตภัณฑ์มูลค่าสูงเพื่อเป็นผลิตภัณฑ์หลักของจังหวัดอุบลราชธานี (Ubon Premium Products) ด้วยงานวิจัยและนวัตกรรม

๔) เสริมสร้างการตลาดและการผลิตให้แก่อุตสาหกรรมบนฐานชีวภาพ เพื่อผลักดันให้อุบลราชธานีเป็น Bio Economy Hub ของพื้นที่

ประเด็นการพัฒนาที่ ๔ การพัฒนาศูนย์กลางการค้าการลงทุน

วัตถุประสงค์

๑) เพื่อพัฒนาศักยภาพการค้าชายแดนสู่ประเทศเพื่อนบ้านและอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง

๒) เพื่อพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการสู่ตลาดสากล

๓) เพื่อยกระดับการผลิตสินค้าและบริการให้ได้คุณภาพมาตรฐานสู่สากล

๔) เพื่อสร้างโอกาสในการเข้าถึงและขยายช่องทางการตลาดทุกระดับ

เป้าหมายและตัวชี้วัด

๑) มูลค่าการค้าชายแดนเพิ่มขึ้น เป้าหมาย ๕ ปี ร้อยละ ๓ (ใช้ฐานปี ๒๕๖๕)

๒) ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (GPP) นอกภาคเกษตร เป้าหมาย ๕ ปี ร้อยละ ๓ (ใช้ฐานปี ๒๕๖๔)

๓) รายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ชุมชนเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๔ ต่อปี

ค่าเป้าหมายรายปี/ตัวชี้วัด

วัตถุประสงค์	เป้าหมายและตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				
		พ.ศ. ๒๕๖๖	พ.ศ. ๒๕๖๗	พ.ศ. ๒๕๖๘	พ.ศ. ๒๕๖๙	พ.ศ. ๒๕๗๐
๑. เพื่อพัฒนาศักยภาพการค้าชายแดนสู่ประเทศเพื่อนบ้านและอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง	๑. มูลค่าการค้าชายแดนเพิ่มขึ้น	๑	๑.๕	๒	๒.๕	๓
๒. เพื่อพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการสู่ตลาดสากล	๒. ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (GPP) นอกภาคเกษตร เพิ่มขึ้น	๑	๑.๕	๒	๒.๕	๓

แนวทางการพัฒนา/กลยุทธ์

๑) การเสริมสร้างศักยภาพการค้าชายแดน

๒) ส่งเสริมผู้ประกอบการและ SMEs เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

๓) พัฒนาผู้ประกอบการและแรงงานด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม

๔) สร้างโอกาสเข้าถึงตลาดและขยายช่องทางการตลาดทั้งในและต่างประเทศ

ประเด็นการพัฒนาที่ ๕ การส่งเสริมเมืองท่องเที่ยวแห่งความสุขหลายมิติสู่สากล

วัตถุประสงค์

๑) เพิ่มศักยภาพและสร้างมูลค่าด้านการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ

เป้าหมายและตัวชี้วัด

๑) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้ทางการท่องเที่ยว ร้อยละ ๒ ต่อปี

๒) จำนวนแหล่งท่องเที่ยวหรือสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว ได้รับการพัฒนา ๒ แห่งต่อปี

ค่าเป้าหมายรายปี/ตัวชี้วัด

วัตถุประสงค์	เป้าหมายและตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย				
		พ.ศ. ๒๕๖๖	พ.ศ. ๒๕๖๗	พ.ศ. ๒๕๖๘	พ.ศ. ๒๕๖๙	พ.ศ. ๒๕๗๐
๑. เพิ่มศักยภาพและสร้างมูลค่าด้านการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ	๑. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้ทางการท่องเที่ยว ร้อยละ ๒ ต่อปี	๒	๒	๒	๒	๒
	๒. จำนวนแหล่งท่องเที่ยวหรือสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวได้รับการพัฒนา (ต่อปี)	๒	๒	๒	๒	๒

แนวทางการพัฒนา/กลยุทธ์

๑) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวสู่สากล

๒) การพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการ รูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ให้เกิดความสมดุลและยั่งยืน

๓) การพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา การท่องเที่ยว

๔) การส่งเสริมการบรูณาการ การบริหารจัดการ การท่องท่องเที่ยว และสนับสนุนความร่วมมือระหว่างประเทศ

๑.๖ ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

แนวทางที่ ๑ วางผังเมืองรองรับการขยายตัวของชุมชน
แนวทางที่ ๒ พัฒนาระบบการคมนาคมขนส่งที่ได้มาตรฐาน
แนวทางที่ ๓ พัฒนาระบบชลประทานให้ทั่วถึงและเพียงพอ
แนวทางที่ ๔ ขยายเขตการบริการไฟฟ้า ประปา รองรับการขยายตัวของชุมชน
แนวทางที่ ๕ พัฒนาระบบระบายน้ำที่ได้มาตรฐานและทั่วถึง

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การส่งเสริมคุณภาพชีวิต

แนวทางที่ ๑ ส่งเสริมการผลิตพืชและสัตว์เศรษฐกิจของจังหวัด
แนวทางที่ ๒ ส่งเสริมการประกอบอาชีพเสริมแก่ประชาชน
แนวทางที่ ๓ ส่งเสริมการป้องกัน ดูแล และรักษาสุขภาพประชาชน
แนวทางที่ ๔ ส่งเสริมสถาบันครอบครัวให้มีความเข้มแข็ง
แนวทางที่ ๕ ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนในระดับท้องถิ่น

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การจัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย

แนวทางที่ ๑ บูรณาการการจัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย ของทุกภาคส่วน
แนวทางที่ ๒ เสริมสร้างองค์ความรู้ประชาธิปไตย สิทธิ หน้าที่ และกฎหมายแก่ประชาชน
แนวทางที่ ๓ ส่งเสริมและบูรณาการระบบการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของจังหวัด

แนวทางที่ ๔ ส่งเสริมระบบการตรวจสอบการทำงานภาครัฐโดยประชาชน

แนวทางที่ ๕ ส่งเสริมการรวมกลุ่มภาคประชาชนให้เข้มแข็ง

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การวางแผนการส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรม และการท่องเที่ยว

แนวทางที่ ๑ ส่งเสริมสนับสนุนการลงทุนให้เกิดแหล่งท่องเที่ยวใหม่

แนวทางที่ ๒ พัฒนาศักยภาพด้านการบริการแก่นักท่องเที่ยว

แนวทางที่ ๓ อนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวของส่วนรวม

แนวทางที่ ๔ สร้างเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยว

แนวทางที่ ๕ พัฒนาระบบบริหารจัดการในแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ

แนวทางที่ ๖ ส่งเสริมการลงทุนและการพาณิชยกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

แนวทางที่ ๑ บริหารจัดการทรัพยากรป่าไม้ ดินและน้ำ โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

แนวทางที่ ๒ พัฒนาระบบการกำจัดขยะและน้ำเสียให้ถูกสุขลักษณะโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

แนวทางที่ ๓ ส่งเสริมให้ชุมชนปลอดมลภาวะ

แนวทางที่ ๔ จัดให้มีระบบบริหารจัดการพื้นที่สาธารณะ

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

แนวทางที่ ๑ อนุรักษ์ ฟื้นฟู ส่งเสริม และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

แนวทางที่ ๒ จัดให้มีศูนย์การเรียนรู้และการอนุรักษ์ด้านศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชน

แนวทางที่ ๓ จัดให้มีศูนย์การเฝ้าระวังทางวัฒนธรรมโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การบริหารจัดการทรัพยากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แนวทางที่ ๑ พัฒนาบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แนวทางที่ ๒ พัฒนาระบบการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แนวทางที่ ๓ พัฒนาเครื่องไม้ เครื่องมือ เครื่องจักรกลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แนวทางที่ ๔ พัฒนาระบบการบริหารงานเชิงบูรณาการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๒. ยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี

๒.๑ วิสัยทัศน์

“หนองบัวฮีเข้มแข็ง ร่วมแรงพัฒนา ส่งเสริมการศึกษา พัฒนาคุณภาพชีวิต สร้างเศรษฐกิจมั่นคง ดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรม”

๒.๒ ยุทธศาสตร์

๑. ยุทธศาสตร์ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

๑.๑ แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา

๑.๒ แผนงานเคหะและชุมชน

๒. ยุทธศาสตร์ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๑ แผนงานการเกษตร

๒.๒ แผนงานเคหะและชุมชน

๓. ยุทธศาสตร์ด้านเศรษฐกิจ

๓.๑ แผนงานการเกษตร

๔. ยุทธศาสตร์ด้านสังคมและสาธารณสุข

๔.๑ แผนงานสาธารณสุข

๔.๒ แผนงานการรักษาความสงบภายใน

๔.๓ แผนงานสังคมสงเคราะห์

๔.๔ แผนงานสร้างความเข้มแข็งของชุมชน

๕. ยุทธศาสตร์ด้านการศึกษา ศาสนาวัฒนธรรม การกีฬาและนันทนาการ

๕.๑ แผนงานการศึกษา

๕.๒ แผนงานการศาสนาวัฒนธรรมและนันทนาการ

๖.ยุทธศาสตร์ด้านการเมือง การบริหาร และการพัฒนาบุคลากรของท้องถิ่น

๖.๑ แผนงานบริหารงานทั่วไป

๖.๒ แผนงานการศึกษา

๖.๓ แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา

๖.๔ แผนงานเคหะและชุมชน

๖.๕ แผนงานงบกลาง

๒.๓ เป้าประสงค์

๑. การได้รับบริการด้านโครงสร้างพื้นฐานให้มีความสะดวกและเสมอภาค

๒. มลภาวะและสิ่งแวดล้อมไม่เป็นมลพิษให้บ้านเรือนและชุมชนน่าอยู่อย่างสงบสุข

๓. ประชาชนมีศักยภาพ มีความรู้มีรายได้เพียงพอสามารถพึ่งตนเองได้

๔. การบริหารจัดการภาครัฐที่ดีแบบบูรณาการและมีส่วนร่วม

๕. แรงงานได้รับการพัฒนา กลุ่มต่างๆในเขตบริการมีความเข้มแข็งและยั่งยืน

๖. ประชาชนเป็นผู้ที่มีความรู้ มีคุณธรรมและจริยธรรม

๗. คนมีคุณภาพชีวิตที่ดี สังคมดี โดยได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพและทั่วถึง

๒.๔ ตัวชี้วัด

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	ตัวชี้วัด
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน	- จำนวนโครงการก่อสร้างคลองระบายน้ำ และวางท่อระบายน้ำ - จำนวนเส้นทางที่ได้รับการก่อสร้าง - จำนวนเส้นทางที่ได้รับการปรับปรุง ซ่อมแซม - จำนวนปริมาณการขยายเขตไฟฟ้าและไฟฟ้าสาธารณะให้ครบทุกครัวเรือน - จำนวนปริมาณการขยายเขตประปาให้ครบทุกครัวเรือน
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	- ร้อยละของประชาชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ/สิ่งแวดล้อม - จำนวนแหล่งน้ำที่ได้รับการพัฒนาและฟื้นฟู - จำนวนแหล่งน้ำที่ได้รับการปรับปรุงและก่อสร้าง - ครัวเรือนที่ได้รับการกำจัดขยะมูลฝอยอย่างถูกสุขลักษณะ - จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินการ -

ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ	- จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินการ - จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ให้การสงเคราะห์/พัฒนา - จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุน - จำนวนกลุ่มเป้าหมายที่ได้รับการสงเคราะห์
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสังคมและสาธารณสุข	- ร้อยละของประชาชนมีส่วนร่วมในด้านสาธารณสุข - จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านการป้องกันและลดอุบัติเหตุจราจรช่วงเทศกาล - จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุน
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการศึกษา ศาสนาวัฒนธรรม การกีฬาและนันทนาการ	- จำนวนครั้งที่จัดการแข่งขันกีฬา - เด็กนักเรียนได้รับการบริการและส่งเสริมด้านการศึกษาอย่างครบถ้วน - ส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น - จำนวนแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น - จำนวนโครงการ/กิจกรรมส่งเสริมอนุรักษ์พระพุทธศาสนา
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมืองการบริหาร และการพัฒนาบุคลากรของท้องถิ่น	- ความพึงพอใจผู้รับบริการ - จำนวนประชาชนที่ได้เข้ามามีส่วนร่วม - จำนวนหมู่บ้านที่ได้รับข้อมูลข่าวสาร - จำนวนประชาชนที่เข้าร่วมประชุมประชาคม - จำนวนผู้มีส่วนร่วมในการพัฒนาการบริหารงานอบต.

๒.๕ ค่าเป้าหมาย

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	ค่าเป้าหมาย
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน	- ก่อสร้างทางระบายน้ำในฤดูน้ำหลาก ป้องกันน้ำท่วมขัง - เส้นทางคมนาคมที่มีมาตรฐานเพิ่มขึ้น - เส้นทางคมนาคมมีความสะดวกปลอดภัยในการสัญจรไป-มา - ทุกครัวเรือนมีไฟฟ้าใช้อย่างทั่วถึง - หมู่บ้านมีไฟฟ้าสาธารณะส่องสว่างอย่างทั่วถึง - ระบบประปาหมู่บ้านมีคุณภาพสะอาดและปลอดภัย - แหล่งน้ำอุปโภคบริโภคได้รับการปรับปรุงอย่างมีประสิทธิภาพ - ประชาชนมีน้ำสะอาดและมีคุณภาพไว้ใช้อุปโภคบริโภค
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	- ประชาชนร่วมกันปรับปรุงภูมิทัศน์ภายในหมู่บ้านให้มีสภาพที่ดีขึ้น - ลำห้วย บึง หนองน้ำสาธารณะ สระบ่อน้ำ และอ่างเก็บน้ำ เป็นที่กักเก็บน้ำไว้ใช้ในฤดูแล้งและมีคลองส่งน้ำ - ประชาชนสามารถกำจัดขยะมูลฝอยได้อย่างถูกสุขลักษณะ -

ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ	- กลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพมีความเข้มแข็งขึ้น - แหล่งเรียนรู้ทางด้านการเกษตรเพื่อส่งเสริมการฝึกอบรม การประกอบอาชีพและการขยายผลตามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสังคมและสาธารณสุข	- ประชาชนมีสุขภาวะที่ดีเข้าถึงบริการสาธารณสุขที่มีคุณภาพและมาตรฐานอย่างเท่าเทียม - ประชาชนได้รับการสงเคราะห์และพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน - ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส - เด็กและเยาวชนได้ออกกำลังกายและห่างไกลยาเสพติด
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการศึกษา ศาสนาวัฒนธรรม การกีฬาและนันทนาการ	- การแข่งขันกีฬาและนันทนาการทำให้ประชาชนมีสุขภาพแข็งแรง - เด็กและเยาวชนได้ออกกำลังกายและห่างไกลยาเสพติด - มีสนามกีฬาและสวนนันทนาการให้ประชาชนได้ออกกำลังกายมีสุขภาพแข็งแรง - ประชาชน สืบทอด ฟื้นฟู อนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี - แหล่งเรียนรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่นและปราชญ์ชาวบ้านในชุมชนท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมืองการบริหาร และการพัฒนาบุคลากรของท้องถิ่น	- เพื่อพัฒนาระบบการบริหารจัดการที่ดีมีประสิทธิภาพตามหลักการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี - เพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี

๒.๖ กลยุทธ์

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	กลยุทธ์
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน	- การก่อสร้าง ปรับปรุง บำรุงรักษาถนน สะพาน ทางน้ำและท่อระบายน้ำ - การขยายเขตไฟฟ้าและไฟฟ้าสาธารณะ - การก่อสร้างขยายเขตประปา
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	- การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม - การก่อสร้าง/ปรับปรุง/บำรุงรักษา แหล่งน้ำเพื่อการเกษตร - การกำจัดขยะมูลฝอยได้อย่างสุขลักษณะ
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านด้านเศรษฐกิจ	- การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ในชุมชน - การแก้ไขปัญหาความยากจนและการส่งเสริมอาชีพ - การส่งเสริมปรัชญาของหลักเศรษฐกิจพอเพียง
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสังคมและสาธารณสุข	- การพัฒนาและเสริมสร้างคุณภาพชีวิตในสังคม - การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย - การพัฒนาการเรียนรู้ด้านสาธารณสุขขั้นพื้นฐาน - การควบคุมและป้องกันโรค - การเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีและการมีส่วนร่วมด้านสาธารณสุข

ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการศึกษา ศาสนาวัฒนธรรม การกีฬาและนันทนาการ	- การเพิ่มโอกาสการรับรู้ข่าวสารให้แก่ประชาชน - การส่งเสริมการศึกษานอกระบบ - การส่งเสริมการศึกษาก่อนวัยเรียนและการศึกษาภาคบังคับ - การส่งเสริมด้านศาสนา วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น - การส่งเสริมการกีฬาและนันทนาการ
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมือง การบริหาร และการพัฒนาบุคลากรของท้องถิ่น	- การส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการเมือง การปกครอง การบริหารแก่ประชาชน - การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนด้านการเมือง การปกครอง การบริหารแก่ประชาชน - การพัฒนาบุคลากรท้องถิ่นและระบบบริหารจัดการ

๒.๗ จุดยืนทางยุทธศาสตร์

๑. การพัฒนาชุมชนให้น่าอยู่มีความเข้มแข็ง โดยได้รับบริการสาธารณะด้านโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นเพื่อรองรับการขยายตัวของชุมชน และเศรษฐกิจ

๒. พัฒนาระบบการศึกษาและการบริการสาธารณสุข

๓. พัฒนาคุณภาพชีวิตผู้ด้อยโอกาส ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ป่วยเอดส์และประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี

๔. ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพคนและความเข้มแข็งของชุมชนในการพึ่งตนเอง

๕. ส่งเสริมการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และการป้องกันยาเสพติด

๖. สร้างจิตสำนึกและความตระหนักในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การกำจัดขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล

๗. ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น การท่องเที่ยว และการกีฬา

๘. การพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐที่ดี และมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน

๒.๘ การเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม

ในภาพรวมแล้วยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี มุ่งพัฒนา ๖ ด้าน ได้แก่ ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสังคมและสาธารณสุข ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการศึกษา ศาสนาวัฒนธรรม การกีฬาและนันทนาการ ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมือง การบริหาร และการพัฒนาบุคลากรของท้องถิ่น

องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดกลาง มีหลักความรับผิดชอบ ในภารกิจที่เป็นภาพรวมครอบคลุมภายในตำบล ประกอบด้วย จำนวน ๑๖ หมู่บ้าน เพื่อการจัดบริการสาธารณะให้ตรงต่อความต้องการของประชาชน อันจะนำมาซึ่งการใช้จ่ายงบประมาณที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เกิดประโยชน์สุข ต่อประชาชนในพื้นที่อย่างยั่งยืน โดย

๑) อยู่ในอำนาจหน้าที่ตามระเบียบ ข้อกฎหมาย

๒) มีระเบียบ ข้อกฎหมาย หนังสือสั่งการ รองรับการเบิกจ่ายงบประมาณเพื่อการดังกล่าว

๓) สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาในระดับต่างๆ ดังนี้

(๑) ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี

(๒) ไทยแลนด์ ๔.๐ (Thailand ๔.๐)

(๓) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

(๕) กรอบแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

(๖) แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๒

(๗) แผนพัฒนาจังหวัดอุบลราชธานี ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

(๘) ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดอุบลราชธานี

(๙) แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี

(๑๐) นโยบายนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี (นายแสนทวี ดาลาด)

ยุทธศาสตร์องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี ที่ ๑ การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

ยุทธศาสตร์การพัฒนา กลยุทธ์	ความสอดคล้องเชื่อมโยง
๑. ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน	กลยุทธ์ ๑) การก่อสร้าง ปรับปรุง บำรุงรักษาถนน สะพาน ทางน้ำ และท่อระบายน้ำ
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนา อปท.ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี	๑) การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน
๓. แผนพัฒนาจังหวัดอุบลราชธานี (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๑) การพัฒนาเมืองน่าอยู่ทันสมัย
๔. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๒	๒) เสริมขีดความสามารถด้านการลงทุน
๕. กรอบแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๔) พัฒนาเมือง เขตเศรษฐกิจพิเศษและเมืองชายแดน รวมทั้งระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (NeEC-Bioeconomy) ให้เป็นพื้นที่เศรษฐกิจหลักของภาค
๖. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๘) ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตอย่างยั่งยืน
๗. ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี	๒) ด้านความสามารถในการแข่งขัน

ยุทธศาสตร์องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี ที่ ๒ การส่งเสริมด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์การพัฒนา กลยุทธ์	ความสอดคล้องเชื่อมโยง
๑. ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การส่งเสริมด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	กลยุทธ์ ๑) การสร้างจิตสำนึกและความตระหนักในการจัดการทรัพยากรน้ำและสิ่งแวดล้อม
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนา อปท.ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี	๕) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๓. แผนพัฒนาจังหวัดอุบลราชธานี (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๑) การพัฒนาเมืองน่าอยู่ทันสมัย
๔. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๒	๕) การสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
๕. กรอบแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	-
๖. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๑๐) ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ
๗. ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี	๕) ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี ที่ ๓ การส่งเสริมด้านเศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์การพัฒนา กลยุทธ์	ความสอดคล้องเชื่อมโยง
๑. ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การส่งเสริมด้านเศรษฐกิจ	กลยุทธ์ ๒) การส่งเสริมและเพิ่มทักษะอาชีพของครัวเรือนและกลุ่มอาชีพ
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนา อปท.ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี	๒) การส่งเสริมคุณภาพชีวิต
๓. แผนพัฒนาจังหวัดอุบลราชธานี (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๑) การพัฒนาเมืองน่าอยู่ทันสมัย
๔. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๒	๔) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สร้างโอกาส และความเสมอภาคทางสังคมและความมั่นคง
๕. กรอบแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๖) ยกระดับคุณภาพชีวิตให้ได้มาตรฐานและแก้ปัญหาความยากจนให้กับผู้มีรายได้น้อย เพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม
๖. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๙) ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม
๗. ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี	๓) ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

ยุทธศาสตร์องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี ที่ ๔ การพัฒนาด้านสังคมและสาธารณสุข

ยุทธศาสตร์การพัฒนา กลยุทธ์	ความสอดคล้องเชื่อมโยง
๑. ยุทธศาสตร์ที่ ๔ **การพัฒนาด้านสังคมและสาธารณสุข**	กลยุทธ์ ๓) การส่งเสริมสุขภาพและอนามัย
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนา อปท.ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี	๒) การส่งเสริมคุณภาพชีวิต
๓. แผนพัฒนาจังหวัดอุบลราชธานี (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๑) การพัฒนาเมืองน่าอยู่ทันสมัย
๔. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๒	๔) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สร้างโอกาส และความเสมอภาคทางสังคมและความมั่นคง
๕. กรอบแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๖) ยกระดับคุณภาพชีวิตให้ได้มาตรฐานและแก้ปัญหาความยากจนให้กับผู้มีรายได้น้อย เพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม
๖. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๔) ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง
๗. ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี	๓) ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

ยุทธศาสตร์องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี ที่ ๕ ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการศึกษา ศาสนาวัฒนธรรม การกีฬาและนันทนาการ

ยุทธศาสตร์การพัฒนา กลยุทธ์	ความสอดคล้องเชื่อมโยง
๑. ยุทธศาสตร์ที่ ๕ **การพัฒนาด้านการศึกษา ศาสนาวัฒนธรรม การกีฬาและนันทนาการ**	กลยุทธ์ ๒) การส่งเสริมการศึกษา
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนา อปท.ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี	๒) การส่งเสริมคุณภาพชีวิต
๓. แผนพัฒนาจังหวัดอุบลราชธานี (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๑) การพัฒนาเมืองน่าอยู่ทันสมัย
๔. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๒	๔) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สร้างโอกาส และความเสมอภาคทางสังคมและความมั่นคง
๕. กรอบแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	-
๖. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๑๒) ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต
๗. ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี	๓) ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

ยุทธศาสตร์องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี ที่ ๖ การพัฒนาด้านการเมือง การบริหาร และการพัฒนาบุคลากรของท้องถิ่น

ยุทธศาสตร์การพัฒนา กลยุทธ์	ความสอดคล้องเชื่อมโยง
๑. ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การพัฒนาด้านการเมือง การบริหาร และการพัฒนาบุคลากรของท้องถิ่น	กลยุทธ์ ๓) การพัฒนาและจัดระเบียบของชุมชนและสังคม
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนา อปท.ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี	๓) การจัดระเบียบชุมชน สังคมและการรักษาความสงบเรียบร้อย
๓. แผนพัฒนาจังหวัดอุบลราชธานี (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๑) การพัฒนาเมืองน่าอยู่ทันสมัย
๔. แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๒	๔) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สร้างโอกาส และความเสมอภาคทางสังคมและความมั่นคง
๕. กรอบแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	-
๖. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)	๑๒) ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต
๗. ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี	๑) ด้านความมั่นคง

๓. การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

๓.๑ การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ผลการวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น เพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาในปัจจุบันและโอกาสการพัฒนาท้องถิ่นประกอบกับการพัฒนาในปีที่ผ่านๆ มา ด้วยเทคนิค SWOT Analysis (จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค) ดังนี้

ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

ปัญหา	ความต้องการ	จุดแข็ง/โอกาส	จุดอ่อน/ข้อจำกัด
๑. การคมนาคมในหมู่บ้านยังไม่สะดวก บางแห่งเป็นถนนดิน ถนนบางสายชำรุด ๒. ไฟฟ้าส่องสว่างยังไม่ทั่วถึง ๓. ขาดแคลนน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค ๔. แหล่งน้ำเพื่อการเกษตรไม่เพียงพอและครอบคลุมพื้นที่การเกษตร ๕. แหล่งน้ำเพื่อการเกษตรตื้นเขิน ๖. ขาดแคลนแหล่งกักเก็บน้ำ/ทดน้ำเข้าพื้นที่การเกษตร ๗. ระบบประปาหมู่บ้านยังไม่ทั่วถึง ไม่เพียงพอและไม่ถูกสุขลักษณะ	๑. เส้นทางคมนาคมทุกสายภายในหมู่บ้านต้องเป็นเส้นทางที่ได้มาตรฐาน ๒. ขยายเขตไฟฟ้าให้ครอบคลุม ๓. ขยายเขตไฟฟ้าแสงสว่างให้ครอบคลุมทุกหมู่บ้าน ๔. ขยายเขตประปาหมู่บ้านให้ทั่วถึงทุกครัวเรือน ๕. ให้มีน้ำเพื่อการ เกษตรอย่างเพียงพอตลอดทั้งปีและครอบคลุมพื้นที่เกษตร ๖. ขุดลอกแหล่งน้ำที่มีอยู่เดิมให้สามารถเก็บน้ำได้อย่างเพียงพอก่อสร้างฝายกั้นน้ำ/แหล่งกั้นน้ำ ๗. การให้ความรู้เกี่ยวกับการบริหารน้ำประปา	๑. ประชาชนประกอบอาชีพการเกษตรเป็นส่วนใหญ่ จึงเส้นทางขนถ่ายสินค้าเกษตร ๒. หมู่บ้านส่วนใหญ่มีถนนเพื่อการสัญจรไปมาอย่างสะดวก ๓. มีการประสานเชื่อมโยงงบประมาณจากภายนอก ๔. มีอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่และอ่างเก็บน้ำขนาดเล็กหลายแห่ง ๕. มีแหล่งน้ำธรรมชาติ/แหล่งน้ำที่สร้างขึ้นหลายแห่งในตำบล ๖. บางหมู่บ้านมีแหล่งน้ำขนาดใหญ่เพื่อการจัดทำระบบประปาหมู่บ้าน	๑. เส้นทางคมนาคม – ขนส่งยังไม่ได้มาตรฐาน ถนนบางสายชำรุด เมื่อถึงฤดูฝนน้ำจะท่วมขังถนน เป็นหลุมเป็นบ่อ ๒. ครัวเรือนในหมู่บ้านตั้งอยู่ห่างไกลกัน/สร้างบ้านใหม่ทำให้การขยายเขตไฟฟ้าไม่ถึง ๓. งบประมาณไม่เพียงพอ ๔. เกษตรกรไม่สามารถเก็บกักน้ำและทดน้ำเข้าแปลงเกษตรได้อย่างเพียงพอและทั่วถึง ๕. เกษตรกรประสบปัญหาภัยธรรมชาติ ๖.ขาดแคลนงบประมาณในการปรับปรุงแหล่งน้ำ

ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ปัญหา	ความต้องการ	จุดแข็ง/โอกาส	จุดอ่อน/ข้อจำกัด
๑. คุณภาพน้ำ ๒. ดินเสื่อมสภาพ ๓. ป่าไม้เสื่อมโทรม ๔. การทิ้งและกำจัดขยะ ๕. วัชพืชปกคลุมแหล่งน้ำ ๖. ไม่มีแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ เพื่อที่จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้	๑. การดูแลรักษาความสะอาดแหล่งน้ำ ๒. การรักษาสภาพดินให้ความสมดุลทางธรรมชาติ ๓. ป่าไม้เพิ่มขึ้นทดแทนป่าไม้ที่ถูกทำลาย ๔. มีที่ทิ้งขยะและกำจัดขยะที่ถูกวิธี ๕. แหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในตำบลที่มีชื่อเสียงสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวมาชมได้	๑. เป็นพื้นที่ชนบท ความหนาแน่นของประชากรน้อย ทำให้ทรัพยากร-ธรรมชาติและแหล่งน้ำไม่ถูกทำลายมากนัก ๒. ประชาชนส่วนใหญ่ทิ้งขยะในถังขยะที่กำหนดให้ ๓. มีสถานที่ทางธรรมชาติที่สามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติได้	๑.ประชาชนขาดจิตสำนึกในการรักษาทรัพยากร -ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ๒. งบประมาณมีไม่เพียงพอ ๓. ขาดความรู้ความเข้าใจในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ๔.ขาดการส่งเสริมปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ๕. งบประมาณมีไม่เพียงพอ

ด้านเศรษฐกิจ

ปัญหา	ความต้องการ	จุดแข็ง/โอกาส	จุดอ่อน/ข้อจำกัด
๑. ขาดแคลนเงินทุนในการประกอบอาชีพ ๒. ราคาผลผลิตตกต่ำหนี้สินของเกษตรกร ๓. การว่างงาน ๔. ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น ๕. การใช้สารเคมีหรือยาปราบศัตรูพืชในการทำการเกษตรเป็นเหตุให้ดินเสื่อมสภาพและสารเคมีตกค้าง	๑. แหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำ ๒. ประกันราคาผลผลิตให้เป็นธรรม ลดภาระหนี้สิน ๓. ต้องการมีงานทำ ๔ การฝึกอบรมและให้ความรู้การประกอบอาชีพ ๕. พืชผลทางการเกษตรปลอดสารพิษ ๖. ใช้ปุ๋ยอินทรีย์ชีวภาพแทนสารเคมีเพื่อลดต้นทุน ๗. สนับสนุนให้ความรู้ด้านการผลิตปุ๋ยอินทรีย์ชีวภาพ	๑. สภาพพื้นที่เหมาะแก่การประกอบอาชีพเกษตรกรรม ๒. มีศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีทางด้านการเกษตร ๓. หมู่บ้านมีแหล่งเงินทุนเพื่อกู้ยืมไปประกอบอาชีพ ๔. พื้นที่ส่วนใหญ่ของตำบลเป็นพื้นที่เกษตรกรรม ๕. เกษตรกรมีความสนใจเกี่ยวกับเกษตรอินทรีย์ ๖. มีการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	๑. ไม่มีแหล่งเงินทุนหรือมีไม่เพียงพอ ๒. ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจระบบการทำงานเป็นกลุ่ม ๓. การดำเนินการของกลุ่มอาชีพไม่ต่อเนื่องและจริงจัง ๔. ขาดการส่งเสริมเกี่ยวกับการเกษตรอินทรีย์อย่างต่อเนื่อง ๕. ขาดความรู้ความเข้าใจในการทำเกษตรอินทรีย์

ด้านสังคมและสาธารณสุข

ปัญหา	ความต้องการ	จุดแข็ง/โอกาส	จุดอ่อน/ข้อจำกัด
๑. ปัญหายาเสพติดเยาวชนเสพยาเสพติด ๒. ปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ๓. คนพิการ คนชรา ผู้ป่วยโรคเอดส์และเด็กเล็กขาดการดูแลเอาใจใส่ ๔. ปัญหาการบริการทางด้านสาธารณสุขยังไม่ทั่วถึง ๕. ปัญหาการดูแลและเลี้ยงดูเด็กที่ถูกวิธี ๖. ปัญหาการขาดความรู้และผู้นำเกี่ยวกับการดูแล	๑. หมู่บ้านเข้มแข็งและปลอดยาเสพติด ๒. ให้มีสนามกีฬาและอุปกรณ์กีฬาครบทุกหมู่บ้าน ๓. มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจหรือออกกำลังกาย ๔. การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพให้แก่คนชราและผู้พิการ ผู้ป่วยเอดส์ อย่างทั่วถึง ๕. มีหน่วยงานและบุคลากรด้านสาธารณสุข	๑. เยาวชนมีความตื่นตัวและสนใจในการเล่นกีฬาและหมู่บ้านมีความเข้มแข็งมีส่วนร่วมในการป้องกันและไขปัญหายาเสพติด ๒. อปท.ได้รับการจัดสรรงบประมาณในการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพตามนโยบายรัฐบาล ๓. หมู่บ้านในเขตตำบลมีสถานที่เพื่อการพัฒนาเป็นสนามกีฬาหรือสวนสุขภาพประจำหมู่บ้าน	๑. สนามกีฬายังไม่ได้มาตรฐาน ๒. ครอบครัวส่วนใหญ่ยังเป็นสังคมชนบทและยากจนมีรายได้ไม่เพียงพอ ๓. ผู้สูงอายุและผู้พิการยังได้รับการดูแลไม่ทั่วถึง ๔.หน่วยงานสาธารณสุขและบุคลากรที่มีอยู่ไม่เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน และอยู่ห่างไกลชุมชน ๕. หมู่บ้านในเขตตำบลอยู่ห่างไกลจากสถานีอนามัย

ปัญหา	ความต้องการ	จุดแข็ง/โอกาส	จุดอ่อน/ข้อจำกัด
สุขภาพอนามัยของประชาชน ๗. ปัญหาการป้องกันและระงับโรคติดต่อ	ประจำตำบลอย่างเพียงพอ ๖. การมีส่วนร่วมในการดูแลสุขภาพภายในชุมชน ๗. สถานที่สำหรับออกกำลังกายหรือสวนสุขภาพประจำตำบล/หมู่บ้าน ๘. การป้องกันและระงับโรคติดต่อที่มีประสิทธิภาพ	๔.อปท.มีหน้าที่ที่ต้องทำตาม พรบ.องค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒	ทำให้การเดินทางไม่สะดวก ๖. ประชาชนขาดความรู้ในการดูแลสุขภาพเบื้องต้น

ด้านศึกษา ศาสนาวัฒนธรรม การกีฬาและนันทนาการ

ปัญหา	ความต้องการ	จุดแข็ง/โอกาส	จุดอ่อน/ข้อจำกัด
๑. ปัญหายาเสพติดเยาวชนเสพยาเสพติด ๒. ปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ๓. คนพิการ คนชรา ผู้ป่วยโรคเอดส์และเด็กเล็กขาดการดูแลเอาใจใส่ ๔. ปัญหาการดูแลและเลี้ยงดูเด็กที่ถูกวิธี ๕. ปัญหาการขาดความรู้และผู้นำเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพอนามัยของประชาชน	๑. หมู่บ้านเข้มแข็งและปลอดยาเสพติด ๒. ให้มีสนามกีฬาและอุปกรณ์กีฬาครบทุกหมู่บ้าน ๓. มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจหรือออกกำลังกาย ๔. สถานที่สำหรับออกกำลังกายหรือสวนสุขภาพประจำตำบล/หมู่บ้าน	๑. เยาวชนมีความตื่นตัวและสนใจในการเล่นกีฬาและหมู่บ้านมีความเข้มแข็งมีส่วนร่วมในการป้องกันและไขปัญหายาเสพติด ๒. หมู่บ้านในเขตตำบลมีสถานที่เพื่อการพัฒนาเป็นสนามกีฬาหรือสวนสุขภาพประจำหมู่บ้าน ๓.อปท.มีหน้าที่ที่ต้องทำตาม พรบ.องค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒	๑. สนามกีฬายังไม่ได้มาตรฐาน ๒. ครอบครัวส่วนใหญ่ยังเป็นสังคมชนบทและยากจนมีรายได้ไม่เพียงพอ

ด้านการเมืองการบริหาร

ปัญหา	ความต้องการ	จุดแข็ง/โอกาส	จุดอ่อน/ข้อจำกัด
๑. การบริหารจัดการ ๒. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนยังไม่ทั่วถึง ๓. ขาดการความรู้ ความเข้าใจในการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการท้องถิ่น ๔. การจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาท้องถิ่นยังไม่ทั่วถึงและเพียงพอ	๑. รับรู้ข้อมูลข่าวสารของทางราชการอย่างทั่วถึง ๒. ต้องการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการท้องถิ่น ๓. การจัดสรรงบประมาณที่เป็นธรรมและทั่วถึง ๔. การฝึกอบรมให้ความรู้ความเข้าใจในการมีส่วนร่วมและพัฒนาท้องถิ่น	๑. พรบ.ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ๒. การปฏิรูประบบราชการ ๓. ประชาชนให้ความสนใจในการมีส่วนร่วมในการบริหารท้องถิ่น ๔. การประชาสัมพันธ์การบริการของหน่วยงานของรัฐและอปท.	๑. งบประมาณมีไม่เพียงพอ ๒. การซ้ำซ้อนในการบริหารจัดการของหน่วยงานภาครัฐ ๓. ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจและความสนใจการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ ๔. ขาดการประชาสัมพันธ์

๓.๒ การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวฮี ได้ทำการประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ด้าน	สถานการณ์ภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา/ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและแนวโนมอนาคต
๑. โครงการสร้างพื้นฐาน	๑) ขาดแคลนแหล่งน้ำในการเกษตรและน้ำประปาสำหรับอุปโภคบริโภคยังไม่พอเพียงและยังไม่ได้มาตรฐาน	- แหล่งน้ำและน้ำประปาในการอุปโภคบริโภค	- พื้นที่ในเขตตำบลหนองบัวฮี	- ประชาชนมีแหล่งน้ำและมีน้ำประปาใช้อย่างพอเพียงมีคุณภาพตามมาตรฐานมากขึ้น
	๒) ไฟฟ้าเพื่อการเกษตรและส่องสว่างตามถนนสาธารณะยังไม่สามารถดำเนินการครอบคลุมพื้นที่ได้ทั้งหมด	- ไฟฟ้าเพื่อการเกษตรและไฟฟ้าส่องสว่าง	- พื้นที่ในเขตตำบลหนองบัวฮี	- ไฟฟ้าเพื่อการเกษตรและไฟฟ้าส่องสว่างทั่วถึงครอบคลุม ทุกพื้นที่
	๓) ประชาชนต้องการเส้นทางในการสัญจรสะดวกขึ้นและ อบต.ไม่สามารถดำเนินการได้เนื่องด้านงบประมาณไม่	- เส้นทางคมนาคม	- เส้นทางคมนาคมที่ประชาชนมีความต้องการให้ดำเนินการ	- มีเส้นทางในการคมนาคมสะดวกในการสัญจรไปมา

ด้าน	สถานการณ์ภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา/ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและแนวโนมอนาคต
	เพียงพอ			
๒. ด้านทรัพยากร - ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๑) ในเขตตำบลไม่มีแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว	- การท่องเที่ยว	- ในเขตตำบล	- มีแหล่งท่องเที่ยวในเขตตำบลและส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น
	๒) ปัญหาน้ำใช้ในภาคเกษตรและอุปโภคไม่เพียงพอ	- ดินและน้ำใต้ดิน	- พื้นที่ในบางหมู่บ้าน	- จัดหาแหล่งน้ำจากแหล่งอื่น (ขุดบ่อ) เพิ่มมากขึ้น
๓. ด้านเศรษฐกิจ	๓) ปัญหาการใช้สารเคมีในภาคเกษตร	- สารเคมี ดิน แหล่งน้ำตามธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม	- ในเขตตำบล	- การใช้สารเคมีในภาคเกษตรลดลง - ดินมีคุณภาพดีขึ้น - แหล่งน้ำตามธรรมชาติไม่มีสารเคมี
	๔) มีปัญหาเรื่องขยะ	- สิ่งแวดล้อม	- ในเขตตำบล	- ปัญหาขยะสามารถกำจัดขยะเองได้โดยไม่ส่งผลกระทบสิ่งแวดล้อม
	๓) ประชาชนขาดสถานที่จำหน่ายสินค้า	- การพาณิชย์	- ร้านค้าแผลงลอย	- ร้านค้าแผงลอยมีสถานที่ในการขายจำหน่ายสินค้า
	๔) ผลผลิตทางการเกษตรราคาตกต่ำ ระยะทางในการขนส่งผลผลิตไกลจากแหล่งรับซื้อ		- เกษตรกรในพื้นที่	- ผลผลิตมีราคาสูงขึ้น
	๕) ค่าแรงต่ำค่าครองชีพสูงขาดแคลนการจ้างงาน		- ผู้ประกอบอาชีพรับจ้าง	- ค่าแรงสูงขึ้นเหมาะสมกับค่าครองชีพ มีการจ้างงานมากขึ้น

ด้าน	สถานการณ์ภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา/ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและแนวโนมอนาคต
๔. ด้านสังคมและสาธารณสุข	๑) มีการระบาดของโรคไข้เลือดออก โรคระบาดโรคติดต่อ	- ด้านสาธารณสุข	- ในเขตตำบล	ในพื้นที่ไม่มีการระบาดของโรคโรคระบาด โรคติดต่อ
	๒) ประชาชนในพื้นที่ป่วยเป็นโรคเรื้อรังแนวโน้มที่เพิ่มขึ้น เช่น เบาหวาน ความดัน		- ประชาชนกลุ่มเสี่ยงและผู้ป่วย	ไม่มีผู้ป่วยเพิ่มขึ้น
	๓) เด็กและผู้สูงอายุบางครอบครัว ผู้สูงอายุอยู่ตามลำพัง และรับภาระในการดูแลเด็ก		- ผู้สูงอายุและเด็กในเขตตำบล	- ผู้สูงอายุและเด็กได้รับการดูแลที่ดี
	๔) ผู้พิการไม่ได้รับความช่วยเหลือในดำรงชีวิต		- ผู้พิการในเขตตำบล	- ผู้พิการได้รับความช่วยเหลือในการดำรงชีวิตและทั่วถึง
๕ .ด้านศึกษาศาสนาวัฒนธรรมการกีฬาและนันทนาการ	๕) เยาวชนและวัยรุ่นติดเกมส์ บุหรี่ เหล้ายาเสพติด	-ด้านศึกษา ศาสนาวัฒนธรรม การกีฬาและนันทนาการ	- เยาวชนและวัยรุ่นในเขตตำบล	- เยาวชนและวัยรุ่นมีอนาคตที่ดี

ด้าน	สถานการณ์ภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา/ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและแนวโนมอนาคต
๖. ด้านการเมืองการบริหาร	๑) การรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนยังไม่ทั่วถึง	- รับรู้ข้อมูลข่าวสารของทางราชการอย่างทั่วถึง	- ในเขตตำบล	- ประชาชนให้ความสนใจในการมีส่วนร่วมในการบริหารท้องถิ่น
	๒) ขาดการความรู้ ความเข้าใจในการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการท้องถิ่น	- ต้องการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการท้องถิ่น	- พื้นที่ในบางหมู่บ้าน	